

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

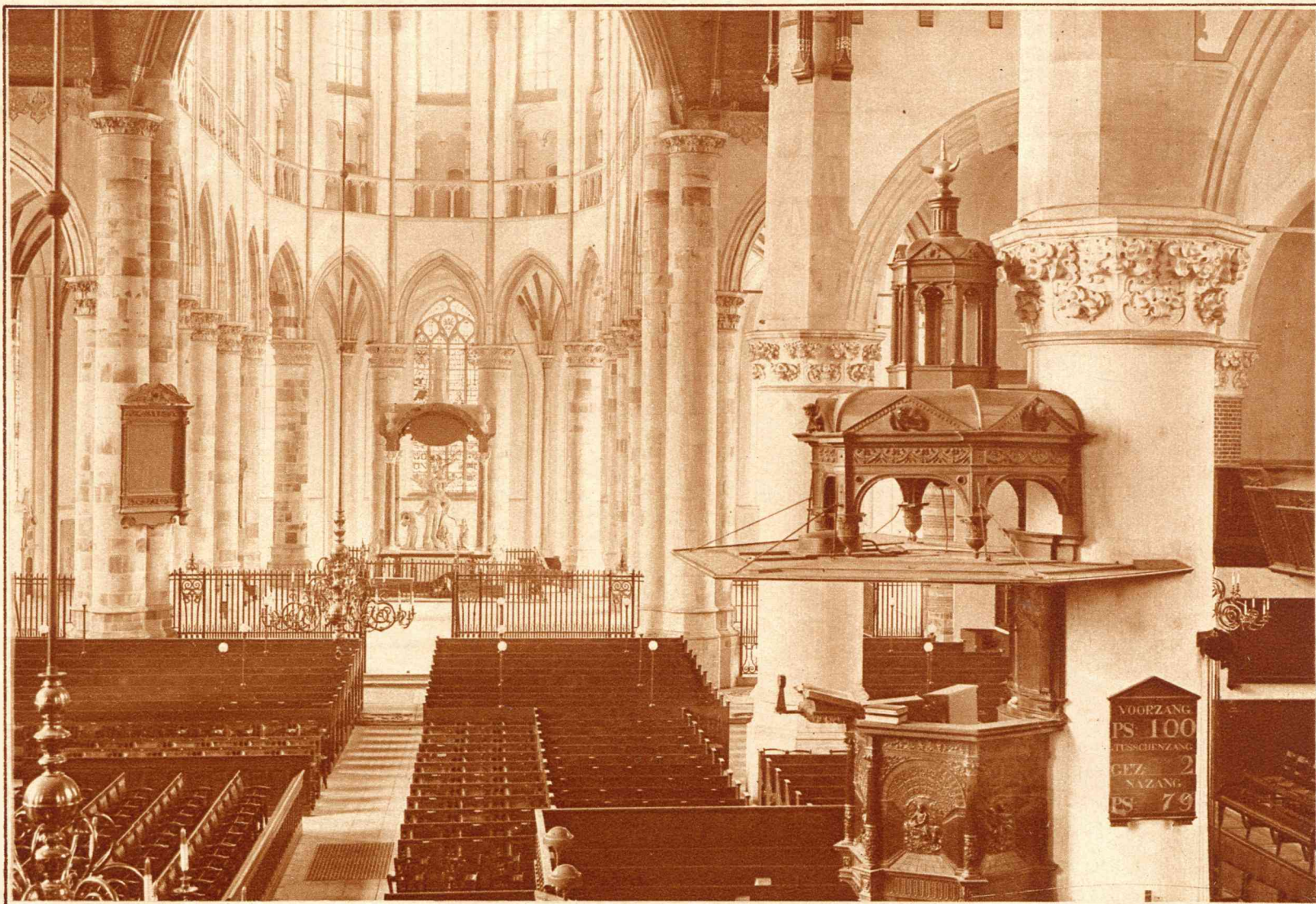
IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

DE KLEINE MAN VERFILMD.

Louis Dams, de populaire Hollandsche humorist, is door de Paramount geëngageerd, om voor haar enkele Hollandsch-sprekende films te maken, waarin hij eenige van zijn beste liedjes zingt en voordraagt. Het filmpje, waarin hij DE KLEINE MAN en DAT KAN IK NIET HOOREN zingt, is reeds uitgebracht en had in verschillende theaters buitengewoon veel bijval. Grappig was het, te hooren, dat hij bij de opname niet zonder publiek kon voordragen, zoodat men verschillende Hollanders in Parijs, alwaar de films werden opgenomen, heeft uitgenoodigd, als publiek te willen fungeeren. Op onze foto zien we hem in de Parijsche Paramount Studio voor lens en microfoon in zijn costume van „De Kleine Man”. Naast hem de heer Job Weenink van het Amsterdamsche Paramount-kantoor, die de leiding had bij de opname.

Behalve de met prachtig houtsnijwerk versierde preekstoel, die reeds meermalen gecopieerd werd, trekt dadelijk, op den achtergrond, het monument de aandacht, gewijd aan de nagedachtenis van Jacob van Obdam.

DE GROOTE KERK

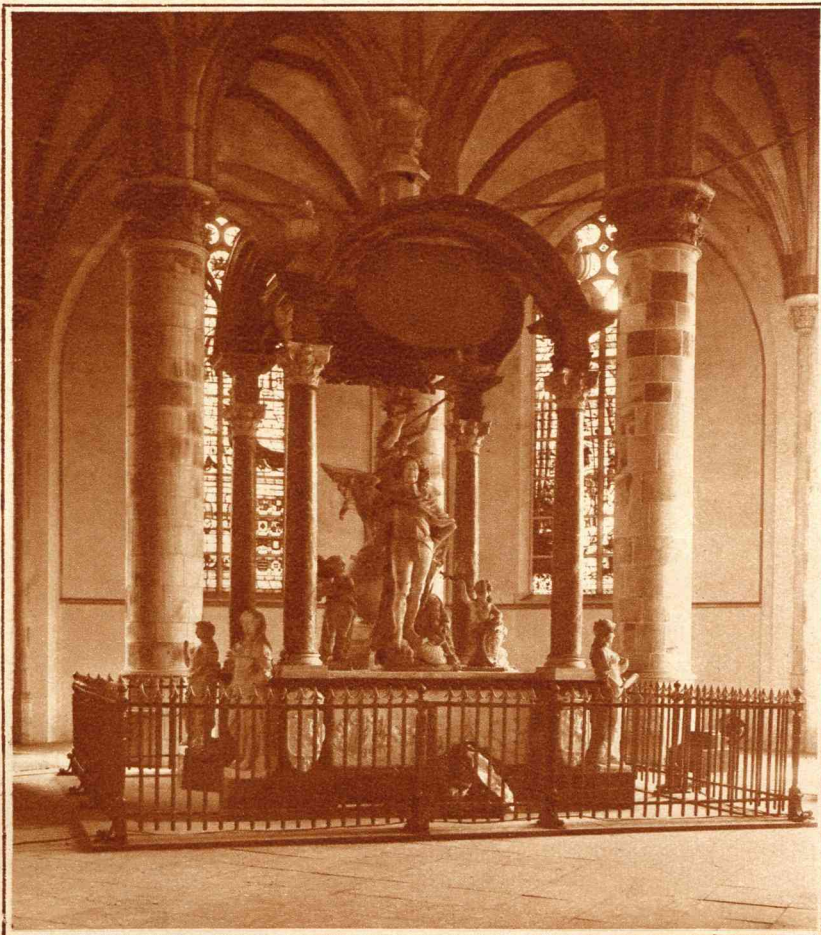
Er zijn kerken, die in haar omgeving staan, als kostbare steenen, gezet op een wijze, die de schoonheid van den edelsteen nog verhoogt. Men kan zich bijv. den St. Marco van Venetië niet anders denken dan juist in dië omlijsting, haar pompeuze pracht dubbel uitstralend tusschen de stijlvolle schoonheid der andere gebouwen en met den achtergrond der lagune.

Maar de Groote Kerk te 's-Gravenhage, dateerend uit de 14e eeuw en sedert 1574 Protestantsch, groeit als het ware onverwacht voor onzen blik op temidden van een rommelig stadsbeeld. Geen sprake van stijl is er in deze omlijsting! Vischmarkt en postkantoor, winkels en café's, ze vormen niet bepaald een gunstig repoussoir voor het kerkgebouw.

Maar zodra men binnentreedt, wenscht men het penseel van een Bosboom te bezitten, om de architecturale schoonheid van het geheel evenzeer recht te doen als de verschillende onderdeelen.

Behalve de met prachtig houtsnijwerk versierde preekstoel, die reeds vele malen gecopieerd werd, trekt dadelijk het monument, gewijd aan de nagedachtenis van Jacob van Obdam, de aandacht.

De linten van een krans aan den voet er van vermelden de dankbare hulde der Militaire Academie van Denemarken, aan den Nederlandschen admiraal, die in 1658 de Zweedsche

vloot versloeg in den Noorschen oorlog, waarin Nederland aan den kant der Denen vocht. De bas-reliefs van het monument brengen verschillende wapenfeiten in herinnering, door den admiraal volbracht. Jacob van Obdam zelf is, met de minutieuze natuurgelooft der kunstenaars uit dien tijd (Barthold Eggers vervaardigde het standbeeld in opdracht van den Staat in 1607), afgebeeld met... sporen aan. Want inderdaad was deze admiraal, eertijds commandant der ruitier, zijn „oude liefde" zoo getrouw, dat hij ook ter zee zijn sporen bleef dragen!

Interessant is het, de twee belangrijkste kerkramen der Groote Kerk met elkander te vergelijken. Daar is, dateerend uit 1540, het „Collegium Sancta Maria", waarop men de naïeve vroomheid der oude kunstenaars vindt uitgedrukt, een aandoenlijke naïveteit, zoals men die op de schoonste primitieven ziet en die ook vele Middeleeuwsche verzen en spelen kenmerkt. Daartegenover is het gedenkraam-Jan de Bakker, door Max Nauta vervaardigd, dat kort geleden eerst werd onthuld, in wezen zoowel als in uitvoering modern. Opvallend is de grillige en soms gewaagde kleur-aanwen-

Het monument voor Jacob van Obdam, die, in 1658 in den Noorschen oorlog aan den kant der Denen vechtend, de Zweedsche vloot versloeg.

ding (de Pauluskop is paars en bruin, die van Stephanus groen met oranje) en het bijzonder dramatisch uitdrukkingsvermogen van sommige figuren, zooals de heul, de biddende monnik, de dood en Stephanus. Er zijn gedeelten, die herinneren aan de sombere, suggestieve kracht van sommige primitieven. In tegenstelling met het vlakke, fabriek-

oorspronkelijk nog aan waardevolle ramen bezat, is in den loop der tijden vernield door de Haagsche straatjeugd! Er resten slechts onbruikbare scherven van, droeve tropheën van dat vandalisme. Uit deze resten werd aanvankelijk het Keizer Karel-raam

weer hersteld, maar bij een der restauraties (de laatste had plaats van 1913—1920, onder leiding van J. Cuypers) werd de oorspronkelijke teekening in 'n museum van Middelburg ontdekt, waardoor men kon vaststellen dat de scherf, een bidbank voorstellend, in dit raam hoorde.

Men vindt in deze kerk de graven van Constantijn en Christiaan Huygens. En tot de bezienswaardigheden van de kerk behoort men ook te rekenen de consistoriekamer, die oorspronkelijk een kapel is geweest, door het geslacht van Assendelft, destijds „buur” van de kerk, gesticht om er zijn dooden bij te zetten. Nog vindt men er een gedenkteken voor een echtpaar uit dit geslacht, een in dien tijd merkwaardig gewrocht, geheel van albast vervaardigd. Het heeft echter sterk geleden.

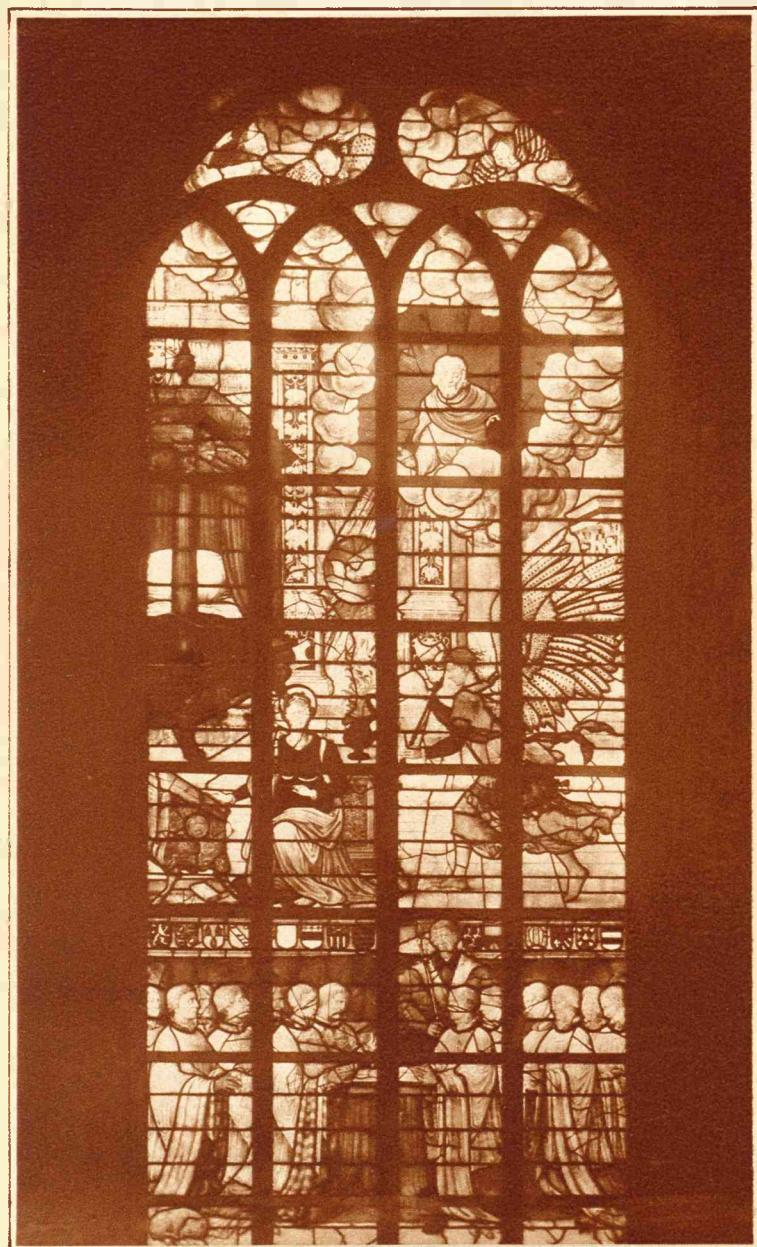
Orgeltonen doorbruisen opeens de wijde ruimte, opstij-

Daartegenover is het gedenkraam-Jan de Bakker, door Max Nauta vervaardigd, en voor enkele weken onthuld, in wezen zoowel als in uitvoering modern.

gend tusschen de slanke bogen: de organist oefent zich voor de wekelijksche kerkconcerten. Het orgel is bijzonder mooi van klank. De diepe, golvende, alles-doordringende zang vervult het groote gebouw. Dan, met den nagalm daarvan nog in de ooren, staat men opeens buiten, tegenover handeldrijvende vischvrouwen, tusschen het gewoel van fietsen en trams, in een atmosfeer van nuchtere bedrijvigheid, van roezig, onschoon alledag-leven.

WILLY CORSARI.

Uit 1540 dateert een der belangrijkste glasramen der kerk, het Collegium Sancta Maria, waarop men de naïeve vroomheid der oude kunstenaars vindt uitgedrukt.

Gezicht uit het koor op het groote orgel, dat bijzonder mooi van klank is.

matige procédé, waartoe de glasschildering vervallen was, is het raam geheel naar de grondbeginselen der middeleeuwsche musivische techniek uitgevoerd, zonder gebruikmaking van emaille- verf, doch door aanwending van natuurgekleurd glas, met ijzerzwart beschilderd en ingebrand. Het lood heeft, evenals dat in vroeger tijden het geval was, een wezenlijke functie in het geheel. De combinatie van deze glasschilderkunst, van de aparte kleurcombinaties, van de wijze, waarop het licht zelf werd gebruikt in het geheel, is verrassend sterk en suggestief.

Een derde kerkraam werd door Keizer Karel V geschonken. Wat de kerk

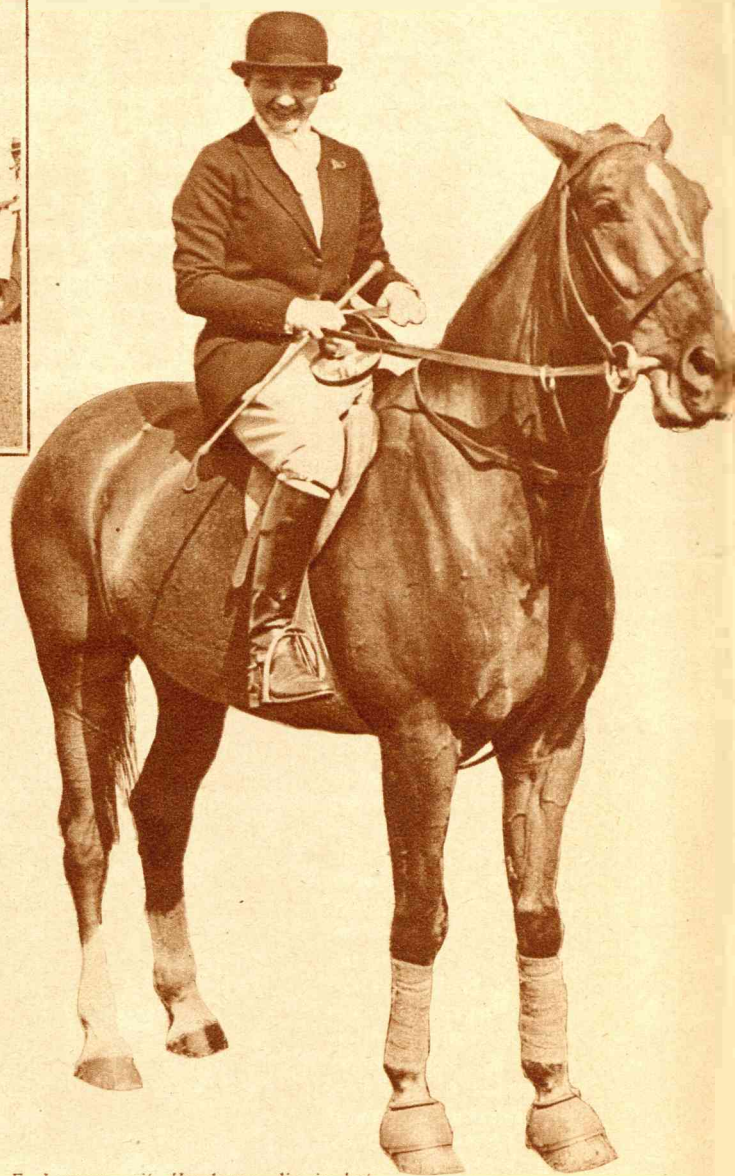

Op 't concours hippique, dat de Vereniging tot Bevordering der Paardenfokkerij in Nederland de vorige week op Houtrust georganiseerd heeft, maakte onze Haagsche Bereden Politie een uitmuntend figuur. Het corps der Haagsche Bereden Politie voert een charge uit.

Mevr. van Hoboken op Hassan bij het springconcours voor dames.

Concours Hippique

Mej. E. Jurgens uit Hamburg, die in het springconcours voor dames met drie paarden uitkwam, werd in dit nummer eerste.

Scottish Radiant van Dre. Drory de Perez wint den wedstrijd voor éénspannen.

AAN DE BEEK

AVOND OP DE REEDE VAN SOERABAYA, een schilderij van Willem van der Does, dat door de Vereeniging van Gezagvoerders en Stuurlieden in Nederlandsch-Indië aan H.M. de Koningin wordt aangeboden ter gelegenheid van Haar vijftigsten verjaardag.

HAAGSCHIE KRONIEK

Van 'n almetend proutje en haar (ongelukkig) man — Als je zóó eens door de Spuistraat mandelde ... Twee zielen. één gedachte - Typisch vrouwelijke eigenschap! Haar zesde zintuig? — Schereringen bereidt zich op de sluiting voor — Strop! — De groote „grootste“ garage met barbierderij, enz. — Politieke kmasters — Sympathiek voorstel van B. en W.

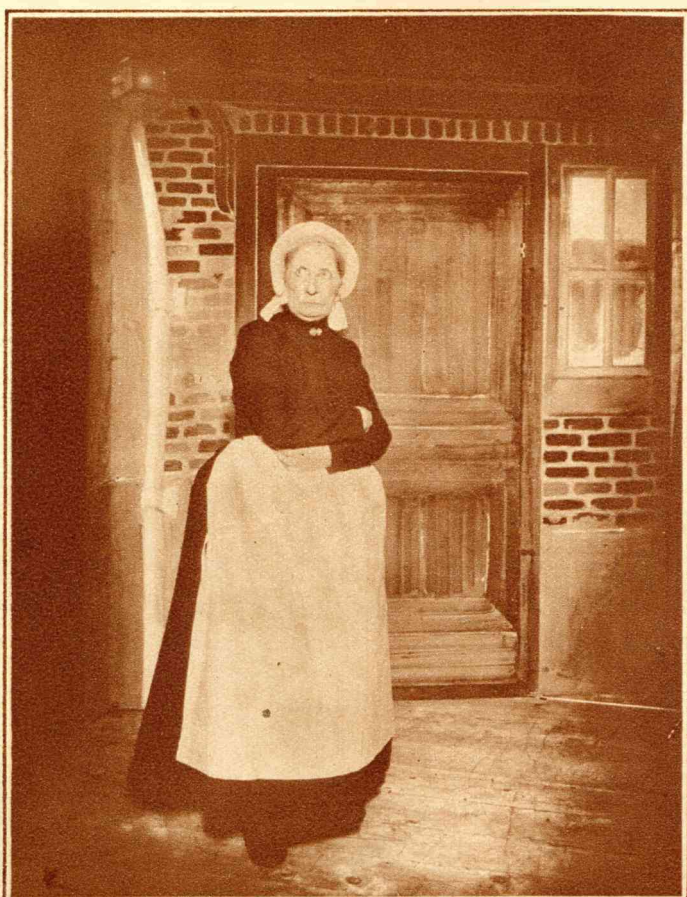
Er is hier in de stad 'n man, wiens vrouw Afra heet. Het merkwaardige aan dit menschenpaar is, dat zij steeds precies weet, wat hij denkt.

Als je hem 'n plaatje in z'n handen geeft en hij beschouwt het, dan vertelt zij, ook al is ze vijftig meters van hem verwijderd, precies wat hij allemaal ziet.

Deze stakkerd — 'k zou zelf geen man zijn, als ik niet met zijn lot was begaan! — deze stakkerd treedt met z'n ongeluk op in circus Maxo te Scheveningen, en maakt er zoo nog het beste van wat er van te maken is: 'n broodwinning.

Stel je voor, dat je zóó'n vrouw hebt, geachte lezers, mede-mannen!

Dat je door de Spuistraat wandelt met je eega, 'n schat van 'n vrouwke tegenkomt — waar je toch niks aan doen kunt, wat? — dat dat vrouwke naar je kijkt op 'n manier... enfin, waar je óók niks aan doen kunt, maar waar je hart toch sneller door gaat kloppen! Dat je dan zoo tegen je vrouw

zegt: „Wat 'n heerlijk weertje, hè?“ En zij antwoordt: „We gaan naar huis, idioot. De lucht van de Spuistraat is te zwaar voor je!“

Of dat je 's avonds eens wilt gaan biljarten en na lang gepeins zegt, met 'n bedenkelijk gezicht en 'n zwaren zucht: „Vrouw, ik moet vanavond nog even naar kantoor, 't is beroerd, 't is hier juist zoo gezellig, maar...“ en zij de telefoon opneemt, je biljartvriend opbelt en „namens“ jou zegt: „M'n man kan niet komen biljarten vanavond; hij heeft het zoo druk op kantoor!“ Als je zóó getrouwd bent, dan is je huwelijksgeluk — je twee-zielen-één-gedachte-toestand — 'n biljart met honderd ballen in plaats van drie, waarop je dus niet kunt caramboleeren; te veel van 't goede.

Typisch is ook, dat het type Afra, gedachtenlezeres, steeds onder het vrouwelijk deel der menschheid voorkomt!

Zou dat deel, hetwelk zich het „zwakke“ deel noemt, in den strijd tegen het (dus z.g.) „sterke“ gewapend zijn met een zesde zintuig?

Het is een angstig, mannelijk vermoeden...!

Maandagavond j.l. heeft Mevrouw R. de la Mar-Kleij haar 60-jarige tooneel-loopbaan mogen herdenken als de huishoudster in Flierelluiter's Oponthoud (naar den roman van A. M. de Jong). In den Koninklijken Schouwburg is zij dien avond hartelijk gehuldigd door publiek en kunstbroeders.

'Want in hetzelfde circus is nog een d.g. mirakel te aanschouwen in de persoon van de Koningin Nofrétete, dat al even angstwekkend geheimzinnig „werkt”.

Maar wat ik dan zeggen wil; dit programma van Maxo is aangekondigd als het laatste van dit seizoen.

Scheveningen begint zich al voor te bereiden op de sluiting; de herfst staat voor de deur, zeggen ze. Wat mij betreft, is ie allang binnen! Scheveningen gaat dus langzamerhand weer het wintersche aspect aannemen, maar nóg hangen voor gemeubileerde parterres en étages de honderden bordjes „TE HUUR” uit, welke er al van het vroege voorjaar, en den heelen zomer door, hebben gehangen. En ik geloof, dat we vandaag de Scheveningsche balans wel kunnen sluiten met het kleine, maar veelzeggende woord: *strop*.

* *

Ze is open!

Lang hebben we, met trotsche bewondering, het gebouw boven de schuttingen uit z'n voltooiing zien naderen.

Lang en geheimzinnig werd er achter die schuttingen voortgeploeterd aan het „circus”, dat langzamerhand 'n garage ging worden.

En wát voor een?

De grootste van Nederland.

Voor wie van de week er langs tramde met lijn 3, door de onbewoonde Vondelstraat, was het plots 'n aangename verrassing, dit fraaie gebouw ontmanteld te zien en te kijken op een bloemenweelde, die er uitgestald was in het glazen rondel, ingericht als auto-showroom. Van alles in er in aangebracht. Telefoon, luidsprekers, een Duco-spuitsinrichting om „ontvelde” wagens weer op te knap-

Het komende lichtfeest: de duizenden lampjes, die de Wagenstraat in gloed zullen zetten.

pen. accu-ladinrichtingen en nog veel meer en natuurlijk 'n barbierderij. Overal waar het verkeer zich concentreert, aan stations, garages nu ook, op booten en in treinen, wel, daar vliegen de vlokken scheerschuim en daar raspen de messen onder de vaardige hand van Figaro. Het schijnt, dat menschen, die zich veel verplaatsen, altijd ongeschoren van huis gaan.

Maar de „forengarage” mag er zijn!

En zonder te vervallen in dat kinderachtig

Amerikanisme: we zijn er tóch trotsch op, dat de grootste garage des lands voorloopig in onze stad staat. Voorloopig, ja! Want er komen er nu wel meer. Als in 'n straat zich 'n sigarenwinkelier vestigt, dan zijn er over 'n half jaar vier. Twee ter weerszijden en één vlak over hem. Da's zoo de gang van zaken hier en zoo komt de allergrootste garage, b.v. de Eiffeltoren-garage, binnenkort in Amsterdam of Rotterdam en anders ben ik 'n boontje, zou m'n grootje zeggen.

De politiebrandweer bluschte van de week 'n politiek vuur.

Anti-vlootwet-propagandisten (mooie naam voor vanden) hadden hun „ideeën” neergeleerd op de hardstenen pui van het Ned. Herv. Weeshuis aan de Koningstraat. Meer en meer schijnen heeren politiekers te meenen, dat de straten en de gebouwen er zijn om er met den teer- en kalkkwast hun ideeën op te ontvouwen!

'n Rare manier van onrechtmatigheid om voor z'n rechtmatige eischen op te komen... Waarom zóó??

* *

Een zeer sympathiek voorstel, dat hier gaarne gememoreerd wordt, doen B. en W. aan onzen Raad. En wel, om jaarlijks 'n bedrag uit te trekken ten bate van leerlingen, die door aanleg, ijver en geschiktheid daarvoor in aanmerking kunnen komen, waaruit aan hen spoorabonnementen zullen worden verstrekt tot het bezoeken van de Middelb. Techn. School te Haarlem. Natuurlijk aan leerlingen, voor wier ouders die kosten (/ 324.— per jaar) te zwaar zijn.

Een zeer, zeer sympathiek voorstel, dat, hoe weinig het ook te kosten hoeft (alles bijeen pl.m. / 1650.— per jaar aan de gemeente), hooge waardeering toekomt!

En als deze kroniek verschijnt, worden de geweldige illuminaties ontstoken. Wat zal ik daar dan m'n bescheiden lichtje over ontsteken?

Den Haag, 24 Augustus 1930.

A. A. L. GRAUMANS.

Het komende lichtfeest: in het Westeinde was reeds in het begin der week de versiering voor het grootste gedeelte gereed.

Onze employé, de heer Van Loenen, is een der zeer enkele Hagenaars, die op denzelfden dag als H. M. de Koningin geboren en nog in leven is.

Te Parijs overleed kortelings de ook hier bekende impressario Jos. J. Schürmann, die vele beroemde kunstenaars in onze schouwburgen introduceerde.

De heer L. J. Mayer vierde gisteren zijn zilveren jubilé in dienst der firma Brakel en Broerman, athlet.

De heer P. J. Hendriks mocht de vorige week zijn zilveren dienstjubilé bij de Haagsche Tramweg Maatschij. vieren.

De heer Logeman heeft Woensdag zijn veertigjarig jubilé gevierd als knier aan het S.S.-station en bij Café-Restaurant Vugt.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

HOOFDSTUK III

No. 2

DE ONGETROUWDE TANTE.

Goeede genade!" riep Edmond uit en stond op. „Daar is tante Hetty al! Moet ik haar goeden dag zeggen, moedertje?"

„Zeker, beste jongen! Ze zou beleedigd zijn, als je dat naliet," zeide Blanche. „Kom, kom, Edmond, kijk niet zoo bedrukt! Als ze blijft lunchen, zal ze haar aandacht wel aan je vader wijden."

„Dat hoop ik," zei Edmond. „Als ze tegen mij begint, krijg ik het op m'n zenuwen."

Toen zijn moeder de kamer had verlaten, ging Edmond weer zitten. Hij had de onprettige gewaarwording, dat hij zich 'n beetje te ruw over de onverdraaglijke Hetty had uitgelaten. Maar 't was moeilijk, 'n stipte etiquette in acht te nemen, als het je tante betrof, vooral wanneer die tante toevallig Henriette Blackstone was! Hij vond, dat ze altijd iets ongemoedelijks achter haar wazigen blik had.

Voor Edmond Rixby stonden in de wereld velerlei mogelijkheden open en geld had hij in overvloed. Een beetje méér dan goed voor hem was — zoo was althans de meening van zijn stieftantes, Mrs. Agnes Atherton en miss Henriette Blackstone. Ze kwamen er rond voor uit, dat Blanche haar knappen zoon vertroetelde.

Edmond's eigen vader, Morris Rixby, was gestorven en had een zeer jonge weduwe en Edmond achtergelaten. Aan z'n vrouw had hij de ééne helft van de ontzaglijke bezittingen der Rixby's in de stad Bradmere vermaakt; de andere helft was aan zijn zoon Edmond gekomen, een enorm fortuin, waarover hij de beschikking kreeg, als hij een-en-twintig was geworden.

Hoewel de jongen volstrekt geen fat was, had hij nochtans, naarmate hij den mannelijken leeftijd naderde, een zeker gevoel van z'n eigen belangrijkheid gekregen. Hij merkte op, dat de menschen hem grooten eerbied betoonden. Gedurende de laatste twee of drie jaar had zelfs zijn stiefvader bijzonder veel attenties voor hem gehad. Edmond had z'n omgeving spoedig doorzien. Geld! Geld! Achter al de honingzoete woorden van z'n stiefvader, van z'n tante Agnes Atherton en zelfs van z'n nichtje, Estelle Atherton, stak de begeerte naar zijn geld. Tante Henriette, hoezeer door dezelfde begeerte gedreven, vermocht geen honingzoete woorden over haar lippen te brengen. Alles, wat zij zeide, klonk zuur en bitter.

Edmond had 'n groote vereering voor zijn moeder. Hij verdroeg z'n stiefvader en had gruwelijk het land aan tante Henriette. Voor de Athertons, moeder en dochter, voelde hij eenige sympathie. Dit luttel aantal personen maakte zijn familie uit. Van de Rixby's was hij, Edmond, de éénige overlevende.

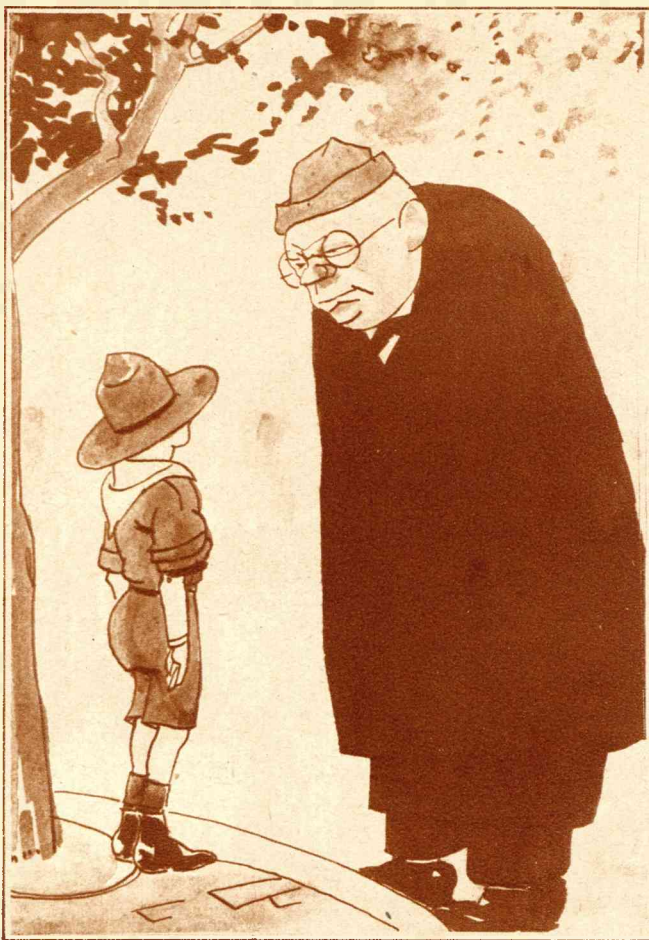
Edmond hield van Bradmere. Het overtrof in schoonheid en ligging verre de gewone kustplaatsen. Er waren villa's, fraaie tuinen en bochtige straten, beplant met iepen en olmen. De inwoners waren trotsch op hun stad en zagen met stille verachting neer op de artistieke en litteraire indringers, die de omstreken zochten. Edmond glimlachte, toen hij hieraan dacht. Hij, die behoorde tot een van de oudste families in de streek, zou zoo'n verfoeid artiest worden!

Hoewel hij de oogen op z'n boek gevestigd hield, schonk Edmond weinig aandacht aan den inhoud. Hij dacht aan de zusters van zijn stiefvader. Door de edelmoedigheid van zijn moeder trokken zij beiden een jaarlijksch inkomen uit het Rixby-vermogen. Beiden woonden in aardige huizen, die eenmaal hem zouden toebehooren. Niet het minst kon het hem schelen, waar ze woonden of hoeveel

ze kregen. Wat hem hinderde, was de manier, waarop Henriette en Agnes zijn moeder lastig vielen. Hij wenschte maar, dat zij haar eindelijk met rust lieten.

Hij hief het hoofd op en luisterde. Hij hoorde z'n moeders zachte stem, waarmee ze tot tante Hetty sprak. Henriette's hooge, klagende, droefgeestige stem antwoordde. Hij vroeg zich af, waarom zijn moeder zich zoo'n moeite gaf met de Blackstones, terwijl ze dat toch heelemaal niet behoefde te doen. Zij was financieel niet afhankelijk van haar

Professor Priem Pruttelt:

„Ben jij nu al padrunder? Dan heb je 't verder gebracht dan ik, die op m'n zestigste nog padzoeker ben."

echtgenoot. Eerder was het omgekeerde het geval. Willard Blackstone had geen steek meer uitgevoerd, sinds het Rixby-warenhuis was afgebrand, nu bijna drie jaar geleden. In z'n herinnering zag Edmond den grooten brand weer terug, een razende vuurzee gedurende een heelen nacht. Nog dagen lang had de brandweer water gespoten op de smeulende overblijfselen van wat eenmaal een winstgevend bedrijf was geweest. Hij herinnerde zich weer het hardnekkig gerucht, dat er iets geheimzinnigs was verbonden aan den oorsprong van den brand. Twee zeelieden waren in de gevangenis gezet op een beschuldiging van brandstichting, en hun veroordeeling was alleen te danken aan de getuigenis van Willard Blackstone. Nu en dan doken er evenwel geruchten op, dat die zeelieden onschuldig waren. Op dit oogenblik moesten zij de gevangenis reeds verlaten hebben, en Edmond zocht in zijn herinnering naar hun namen, toen hij de stem van zijn moeder aan z'n kamerdeur hoorde.

Onmiddellijk stond Edmond op, terwijl de deur openging, en z'n moeder binnentrad, gevolgd door Henriette Blackstone.

Het grijze hoofd van laatstgenoemde schommelde op haar hals als een speelgoedballon aan het eind van een koord. Miss Blackstone leed aan zenuwtrekkingen.

Ze zond Edmond een droeven, wazigen blik toe, geen glimlach, terwijl ze een wrat op de rechterzijde van haar neus bewreef. Henriette verafschuwde menschen, die veel glimlachten. Zij zorgde altijd voor een nevel in haar matte oogen. Ach, ze had immers zooveel droefheid en kommer in haar dagelijksch bestaan!

Edmond grijnsde haar toe en liet een jongensachtigen groet hooren: „Hallo, tante Hetty!" Toen bleven z'n blauwe, ernstige oogen op haar rusten, terwijl ze met omstandig gebaar een stoel nam. Hij bleef staan, tot ook z'n moeder plaats had genomen. Toen eerst ging hijzelf zitten.

„Hoe maak je het, Edmond?" zei miss Blackstone, terwijl ze haar lippen samentrok. „Je hebt het dus klaargespeeld, je door het examen te persen en een diploma te krijgen, hè? Ik hoor, dat je van plan bent artiest te worden. Wel, heb ik óóit? Nee, nóóit! Een artiest! Een knoeier met verf! Ben je gek geworden, Edmond? Zie eens naar de schrijvers en artiesten in de buurt van Bradmere! Wat zijn zij? Niets! Gewoonweg niets! Een troep armoedzaaiers! Als ik het voor het zeggen had, zou je voor advocaat moeten studeeren." Zonder 'n antwoord van Edmond af te wachten, keerde ze zich plomp naar Mrs. Blackstone. „Zou Willard nu haast thuis komen, Blanche?" vroeg ze.

„Hij heeft gezegd, dat hij zal komen lunchen."

„O, hij is zeker weer naar Agnes," ging Henriette voort, terwijl haar gelaat zich rimpelde. „Hij zit daar aldoor! Agnes zet hem voortdurend geld af, maar tóch gaat hij steeds naar haar toe. Arme Willard! Als zijn andere zuster op mij gelek, zou hij een rustiger leven hebben. Maar wat is er aan te doen? Sommige menschen zijn nu eenmaal onverzadelijk."

Edmond voelde zich half vermaakt en half geërgerd. Hij nam z'n tante eens nauwkeurig op, met den blik van 'n jongeman, die vrouwelijke persoonlijkheden is beginnen te onderscheiden.

Op haar hoed zat een kleurige garneering van lichtroode rozen en elk roosje leek wel een oog, dat uit het groen van haar blaadjes gluurde. Haar gezicht was door vlekken ontsierd en aan elken kant van haar neus, die thans vuurrood was van de zomerhitte, bevond zich een wrat van flinke afmeting. Op haar bovenlip was de zweem van een snor. Haar mond leek wel een dunne, bij de hoeken neergebogen gleuf, zei Edmond bij zichzelf. Zij was klein en mager, en de vergelijking met een wesp drong zich aan den jongeman op.

Henriette ontging het niet, hoe haar neef haar gadesloeg.

„Wel, heb ik óóit? Edmond, waarom lees je je boek niet in plaats van mij aan te staren?" riep ze uit. „Ben ik soms een beest uit een dierentuin?"

„'t Is Edmond's bedoeling niet, onbeleefd te zijn, Hetty," merkte Blanche Blackstone verontschuldigend op.

Henriette vond het geraden, haar zenuwtrekkingen te vertoonen: een speciale reeks huiveringen, die sympathie moesten opwekken.

„Ik sprak niet tot je moeder, Edmond," zei ze korzellig. „Waarom gaf je me geen antwoord, meeneer? Als je mijn zoon waart, zou ik je verscheidene

goede lessen geven. Een daarvan zou zijn, dat je eerbied aan je tante verschuldigd bent. Geen jongen is zoo verfoeilijk als die zich achter z'n moeders rokken verbergt. Ik wou, dat ik met je opvoeding was belast geweest. Dan zou je nu 'n heel andere jongen zijn, vriendje."

"Gelukkig is dat niet het geval geweest," zei Edmond goedig. "Ik ben een gelukkige kerel, dat ik mijn soort van 'n moedertje heb."

Mrs. Blackstone wilde hem 'n afkeurenden blik toewerpen, maar de glans in haar zachte, bruine oogen bewees haar instemming met z'n woorden.

"Geen wonder, dat Edmond onbeschaamd is, Blanche," ging Henriëtte op scherp toon voort. "Jij hebt hem bedorven. Maar 't kwaad is nu eenmaal gedaan, en ik kan het niet meer verhelpen. Ik ben vandaag buiten mezelf van narigheid."

"Wat is er aan de hand, Hetty?" vroeg Mrs. Blackstone, op zachten, vriendelijken toon.

"Het donkere paardje!" barstte Henriëtte los, en Edmond spitste zijn ooren. Hij hield van paarden, speciaal van donkere paarden.

"Maar wat is er dan met het donkere paardje?" vroeg zijn moeder, wier nieuwsgierigheid geprikkeld was.

Miss Blackstone wuifde ongeduldig met de hand.

"Ach, 't is heelemaal geen paard, Blanche," zei ze. "Dat was maar zoo'n manier-van-zeggen van John Worth. Hij zeide, dat er een donker paardje uit Evergreen Island in Bradmere was opgedoken. Een donker paardje nota bene! Heb ik ooit? Heb ik ooit? Nee, nooit!" Ze hield een oogenblik op en ging toen voort: "En Agnes is ziek vanmorgen, en Estelle ligt te bed. Het donkere paardje is een meisje, en wat voor een meisje! Ik zag haar zelf gisteravond bij de plechtigheid van de school. Niemand schijnt veel van haar te weten, enkel dat ze inwoont bij 'n zekere familie Pock op Evergreen Island."

"Maar wat deed dat meisje dan?" vroeg Blanche.

Hetty's stijve hand streek 'n paar malen over haar met vlekken bezaaid gelaat. Ze liet een blaas- en een sigeluid hooren — een onaangename gewoonte van haar — zei nog eens met nadruk: "Heb ik ooit? Nee, nooit!" en toen kwam het er uit:

"Het donkere paardje heeft de Worth-medaille vlak voor Estelle's neus weggehaald! John Worth heeft den naam verzonnen. 't Is gewoon idioot! Het comité gaf haar de medaille, omdat ze mooi was. Dat beweert Agnes ten minste, maar ik kan aan zoo'n zigeunertype geen schoonheid ontdekken, en volgens mijn idee is ze niet te vergelijken met Estelle. Ken jij de Pocks, Blanche?"

Mrs. Blackstone maakte een ontkennend gebaar met het hoofd.

"Welnu, ik evenmin," zei Henriëtte, "en ik wensch hen ook niet te kennen. Maar ze wonen aan het uiterste eind van Evergreen Island Road, vlak bij het water. Al wat ik van het meisje weet, heeft Estelle me verteld. Stell heeft nooit in haar leven met haar gesproken. Ze zegt, dat ze ordinair is. De Pocks zijn zoo arm als Job op den mesthoop, heb ik gehoord."

"'t Is nochtans een groote eer, die medaille te krijgen," merkte Edmond vol belangstelling op. "Maar het spijt me voor Estelle. Met de Kerst-vacantie zei ze me, dat ze hoopte ze te winnen."

"Ze verdiende ze, maar heeft ze niet gekregen," snauwde Miss Blackstone, "en nu wilde ik, Edmond, dat je uit de kamer ging. Ik heb met je moeder te praten."

Blij, dat hij met goed fatsoen weg kon komen, verdween Edmond.

"Ach zuster," klaagde Hetty, toen de deur zich gesloten had, "luister asjeblief naar me! Agnes gedraagt zich zoo vreemd!"

"Agnes!" riep Blanche uit. "Waarom?"

"Ik weet het werkelijk niet, of het moest zijn, dat ze zich in schulden heeft gestoken," antwoordde Henriëtte. "Dat is juist iets voor haar. Ze zit aldoor maar te huilen. Al keur ik haar handelingen dikwijls af, ze is nochtans m'n eigen zuster, en ik heb den plicht, haar bij te staan. Heeft ze iets tegen jou gezegd?"

"Nee. Ik zie Agnes niet vaak."

"Daar heb je gelijk in, maar dat is je eigen schuld," merkte Miss Blackstone boos op. "Men zou denken, dat je heelemaal geen familie van haar of van mij waart, zóó houd je je op een afstand. Nochtans, doe zooals je goeddukt, Blanche." Ze hield even op om haar lippen af te drogen. Toen

ging ze voort: "Francis is al ruim twee maanden dood. 't Is te begrijpen, dat men een gestorvene gedurende een redelijken tijd betreurt, maar een vrouw huilt niet onafgebroken acht volle weken lang voor een echtgenoot als Francis Atherton. Zij kan al heel weinig achting voor hem hebben gehad. Hij was een vreemd heerschap, dat weet je zelf ook wel. Een onbetrouwbaar persoon, die met Agnes voortdurend overhoop lag; het is je allemaal bekend, Blanche. Wanneer ik haar telefoneer, vind ik haar in tranen. Ik heb haar gevraagd, je gesmeekt, mij toch haar vertrouwen te schenken,

Het Nieuwe Rijwielplaatje

*Nederland is meer onveilig.
Overal dreigt het gevaar.
En we spelen 't met een praatje
Over 't plaatje niet meer klaar!
„Even halen” of „vergeten”
Wordt allang niet meer geloofd,
En de kool, bestemd voor andren,
Heeft men steeds zichzelf gestoofd!*

*Menig achtenswaardig burger,
Die justitie nauwelijks kent,
Door z'n ongerept verleden,
Heeft het eerlijk roer gemend!
Menig achtenswaardig burger
Wordt door de fiscale kracht,
Met het schaamrood op z'n kaken,
Zeer omstandig opgebracht!*

*Hij tracht onbestemd te lachen.
Maar dit redt niet zijn figuur.
Hij is, net als ieder ander,
Wat we ronduit noemen: „Zuur!”
En de openbare schande
Wordt hem waarlijk niet bespaard.
Tijdelijk wordt hij afgezonderd,
En zijn fiets verbeurd verklaard!*

*Ziet hem schuld bemust verdwijnen
Uit een ophoop van 't publiek.
Met een onbeholpen houding,
En een zielige critiek!
Hoort hem zwijgend knarsetanden,
Als hij 't tent loos boete-geld.
Vol opstandige beroering,
Voor het stil loketje telt!*

*Pas geboren rijwielplaatje,
Gij zijt best uw prijsje waard.
Onze duurgekochte vrijheid
Wordt door u meer wel bewaard!
„Laat ze kijken. 't is in orde,
Nee agent, u doet me riks!”
Daag'lijks speelt men vrijheidsheldje
Voor twee rijfzig! Voor een riks!!*

KROES

en zij antwoordt me, dat ik me maar met m'n eigen zaken moet bemoeien. Toen heb ik me tot Willard gewend. Hij gaf me den raad, bij Agnes niet om confidenties te zeuren, die ze niet uit eigen beweging wilde schenken. Agnes is dien man z'n oogappel."

Blanche gaf hierop geen antwoord. Zij had het altijd geweten. 't Was naar Agnes, dat 'n groot gedeelte van het geld ging, dat Willard zich uit de Rixby-brandkast had weten te verschaffen, buiten z'n eigen aanzienlijke toelage om. Duizenden en duizenden.

"Misschien is er heelemaal geen grond voor je angst, Hetty," opperde ze. "Ik ben overtuigd, dat als Agnes werkelijk groote zorgen had, zij er Willard en mij van zou verteld hebben. Ik zou het maar uit m'n hoofd zetten, als ik jou was — althans voor 'n tijdje. Je ziet er slecht uit, en..."

De rozen op Hetty's hoed schudden bijna uitdaggend hun rose gezichtjes, zóó hevig schommelde haar hoofd op en neer.

"Jij kunt gemakkelijk zoo praten, Blanche," zei ze op huilerigen toon. "Jij hebt geen zorgen in de wereld, en Agnes is je zuster niet en Estelle niet je nicht. Voor jou komt het er niet op aan, of hun iets overkomen is of niet. En Edmond wordt

precies als jij. Hij had vanmorgen aanstonds een bezoek aan Estelle moeten brengen. Ik zal er met Willard over spreken, en geloof me, dat ik m'n broer ook zal inlichten over de onbeschaamdheid van dien brutalen jongen."

Blanche beschouwde in diepe gedachten één van haar rose vingernagels.

"Ik zou dat niet doen als ik jou was, Hetty," zei ze ten slotte met 'n veelbeteekenenden blik, "of je zult de volgende maand je cheque moeten missen."

Henriëtte's onderkin ging naar beneden, en een uitdrukking van hevige verbazing vertoonde zich op haar gezicht.

"Wel, heb ik ooit, Blanche Blackstone!" barstte ze los, terwijl ze zenuwachtig haar neus bewreef. "Wil je me dreigen?"

"O, heelemaal niet, Hetty," was het antwoord. "Ik heb eenvoudig een feit geconstateerd. Je moet werkelijk tegen Willard niet klikken over Edmond."

"Maar m'n cheque!" gilte Henriëtte. "Goeie genade, ik ben op 't oogenblik verschrikkelijk om geld verlegen. Ik weet, dat Willard groote bedragen van jou aftrogtelt voor Agnes, en zie eens wat ze ermee doet! De toiletten, die dat mensch heeft, en ze is nog wel in den rouw! 't Is onverdraaglijk! Ze heeft voor Estelle een kleinen auto gekocht, en daar ben ik blij om, hoewel ik van meening ben, dat ze een beteren wagen had moeten koopen. Estelle wordt langzamerhand een jongedame. Ach, wat is het leven moeilijk! Weet je, Blanche, dat Estelle dezen zomer bij mij zal zijn, indien haar moeder naar Newport gaat, gelijk ze van plan is. Edmond zou misschien ook 'n paar weken of langer kunnen komen."

"O nee, dat doet Edmond in geen geval, Hetty," viel Blanche haar op beslist toon in de rede. "We zijn van plan, den zomer samen door te brengen."

Hetty's hoofd gaf duidelijke teekenen van haar opwinding. Ach, wat zou Estelle nu diep teleurgesteld zijn! Haar nichtje was de afgod van haar ziel. Zij vond zelf soms haar liefde voor dat kind ietwat overdreven. Alles wat Estelle's geluk of welzijn bedreigde, wekte de vecht-instincten van haar tante op.

"Je bent erg egoïstisch, Blanche," zei ze. "Zelfs Willard geeft dat toe." Haar boosheid werd steeds erger en ze ging voort: "Waarom stuur je onze plannen voor die kinderen in de war? Je weet toch zeker wel, dat Edmond met Estelle moet trouwen, zoodra hij meerderjarig is? Daarom is het ook waarschijnlijk Willard's verlangen, dat hij bij mij logeert, omdat ik dezen zomer m'n nichtje bij me heb. De jongelui moeten in elkaars gezelschap gebracht worden, dat zal de zaak vergemakkelijken."

Blanche kreeg het benauwd. Het plan, dat door de woorden van haar schoonzuster werd aangeduid, scheen haar tegelijk beleedigend en fantastisch toe.

"Belachelijk! Volslagen onzin, Hetty!" vermocht zij tenslotte uit te brengen. "M'n jongen is bijna nog een kind en Estelle kan men bijna z'n zuster noemen. Ik zou nooit m'n toestemming daarvoor geven — nooit!"

"Ik betwijfel, of je toestemming gevraagd wordt, beste," antwoordde Henriëtte vinnig. "Je vergeet, dat Willard als vader over dien jongen is opgetreden, sinds hij een baby was. 't Is zijn lievelingsplan, en 't is dat al jaren geweest, dat de twee kinderen met elkaar zullen trouwen. Ik beschouw het ook als een heel gelukkige schikking. Men kan niet met zekerheid zeggen, of Andrew Atherton zijn woord zal houden en zijn geld aan Estelle zal nalaten. Hij behoorde dat wel te doen, aangezien Estelle's vader z'n eigen broer was. Maar hij zou kunnen trouwen en zelf kinderen krijgen. Mannen doen dat soms, zelfs als ze de vijftig al gepasseerd zijn. Mijn opinie is, dat Edmond's geld in de familie moet blijven, en dat zou het geval zijn, als hij met Estelle trouwde."

Blanche stond op. Weerzin vervulde haar. Haar hart bonsde. Haar hoofd deed pijn. Ze was woedend.

"Hetty!" riep ze uit, en haar gelaat was doodsbleek, "ik wou, dat je nu maar ging! Je maakt me vreeselijk zenuwachtig. Het spijt me, dat ik je moet kwetsen, maar je dwingt me ertoe. Edmond denkt er niet aan, bij jou te komen logeeren. Je kunt het hem toch niet naar zijn zin maken. En wat zijn huwelijk met Estelle betreft, nooit, nooit zal dat plaats hebben!"

(Wordt voortgezet)

DEN HAAG IN ZOMERTOOL: *LANGS DE VALKENBURG*

✓ ALKENBOSCHKADE

Vroom Bedrog

door Jaen E. Marre

Er werd op 'n eenigszins eigenwijze manier aan de achterdeur van de kleine hoeve geklopt, juist toen de familie Jubbs aan het koude avondmaal zou beginnen. Juffrouw Jubbs legde het brood neer, dat ze aan 't snijden en smeren was.

„En wat nou weer!” zei ze, haar wenkbrauwen fronsend. „Ik kan die menschen wel mēppen, die juist op etenstijd komen, en alles afneuzen wat je eet en hoe je 't doet. Vlug, vlug Sally! Zet dat brood en die leverworst in 't buffet!”

Het agressieve klopje herhaalde zich voor de derde maal. Sally haastte zich naar de deur. Een minuut of drie bleef ze daar staan smiespelen; een mannenstem was af en toe hoorbaar, maar wat er gezegd werd, kon men binnen niet verstaan. Tenslotte werd juffrouw Jubbs ongeduldig en sloeg een sjaaftje om haar schouders. Toen ging ze op haar beurt de kamer uit om eens poolshoogte te nemen. Een oogenblik later kwam ze terug, gevolgd door Sally en den bezoeker, dien ze onmiddellijk herkende.

Het was George Farndon, een jongmensch uit het dorp, en juffrouw Jubbs had altijd gevonden, dat hij 'n erg geschikte echtgenoot voor Sally zou zijn. Hij bezat een kleine hoeve in eigendom, en een heelen stal paarden. Sally zelf scheen echter gevoeliger voor de attenties van Stanley Barnett, die, tezamen met zijn ouderen broer, op zijn vaders hoeve werkte.

Maar het waren niet alleen Stanley's bescheiden vooruitzichten, die Sally's moeder tegen hem ingenomen hadden. Ze had nu eenmaal bij zichzelf besloten, dat Sally met George zou trouwen, en omdat het meisje zich tegen haar plannen verzet en haar voorkeur voor Stanley onomwonden te kennen had gegeven, had juffrouw Jubbs uitgemaakt, dat elke man, hoe arm ook, nog de voorkeur verdiende boven dezen laatste. Zij zou Sally's man wel voor haar uitzoeken, of het kind in haar onverstand het er nu mee eens was of niet.

Maar vanavond was juffrouw Jubbs niet zoo

tevreden over haar favoriet. Hij had een strategische fout begaan, door op etenstijd te komen. Ze wees hem zwiingend een stoel en ging zelf vol waardigheid zitten. De jonge man scheen slecht op zijn gemak en draaide zijn pet om en om.

„Nu —” zei juffrouw Jubbs, „schiet 'n beetje op, jongmensch, en vertel me vlug, waar je me nog zoo laat op den avond over komt spreken.”

„Ik kom niet om u te spreken,” zei de jonkman. „Ik kom mijnheer Jubbs eens vragen naar dien jongen hengst, dien hij wilde verkoopen. Ik had zoo gedacht, nu ik toch met Sally ga trouwen, geeft ie 'm mij misschien 'n beetje goeukoop.”

„Met Sally ga trouwen!” brieschte de verontwaardigde juffrouw Jubbs. „En wie heeft jou verteld, dat jij met Sally gaat trouwen?”

„Ja, we gaan volgend jaar Paschen trouwen, moeder,” zei Sally zachtzinnig.

„Sally,” zei juffrouw Jubbs met klem, „ik geloof, dat jij je allerlaatste restje verstand kwijt bent, meisje. Ik dacht, dat je met alle geweld met Stanley Barnett wou trouwen. En vergeet alsjeblief niet, dat 't de taak van je ouders is, in zoo'n gewichtige zaak voor je te beslissen!”

„O, dat zullen we gauw voor elkaar hebben!” riep George opgeruimd. „Mijnheer Jubbs, vindt u 't goed, dat ik met Sally trouw?”

De arme mijnheer Jubbs keek ontzet.

„Ik — ik — 't is mij 't zelfde,” stamelde hij.

Juffrouw Jubbs leunde naar voren, greep den jongen man bij den schouder, en draaide hem zóó, dat hij haar aan moest kijken.

„Mijnheer Farndon,” zei ze ijzig, „wilt u zoo goed zijn, u tot mij te wenden?”

„Lieve hemel, waarom?” vroeg George.

Juffrouw Jubbs sprong op. Sally greep den jongeman bij den arm.

„Praat met moeder, George,” smeekte zij. „Toe, praat met moeder, liefste!”

„Praat met moeder!” herhaalde juffrouw Jubbs.

HET LAND TUSSCHEN DE TWEE RIVIEREN

Tusschen Euphraat en Tigris strekt zich het wijde gebied van Mesopotamië uit, dat staatkundig grootendeels tot het koninkrijk Irak behoort. Wij brengen deze week enkele bijzondere foto's uit dit weinig gekende land. Hierboven: Een kleermakerswinkel in de straten van de hoofdstad Bagdad.

„Praat met moeder! Hij zal niet meer met moeder praten! Hij gaat 't huis uit, voordat hij nog één woord gezegd heeft! Nooit, nooit in mijn heele leven ben ik zóó beleedigd!”

George keerde zich kalm naar Sally's vader. „Mijnheer Jubbs,” zei hij, „vraag uw vrouw asjeblief, zich stil te houden, terwijl we de dingen bespreken.”

Juffrouw Jubbs was sprakeloos van woede. Al wat ze doen kon, was, met uitgestreken arm naar de deur te wijzen. De heer Jubbs was te verbijsterd om een woord te kunnen uitbrengen. Hij keek naar den vloer en toen naar zijn vrouw. Tenslotte volgde hij haar voorbeeld en wees naar de deur, zijn oogen weer strak op den vloer gericht.

George nam zijn pet en keerde zich naar Sally. „Je zult toch met me trouwen, wat er ook gebeurt, niet Sally?” vroeg hij.

Sally knikte. En met een glimlach en een buiging in de richting van de uitgestoken vingers, zette George zijn pet op en stapte de kamer uit. Zij hoorden de buitendeur achter hem dichtslaan.

Er was dien avond groote opwinding en oneenigheid in de familie Jubbs.

„Juffrouw Jubbs! Juffrouw Jubbs! Mag ik u misschien één minuutje lastig vallen?” Juffrouw Jubbs keek op en zag den jongen man, die haar over de heg had aangeroepen. Het was Stanley Barnett, die bezig was, de heggen om zijn vaders moestuin te snoeien. Juffrouw Jubbs had dezen jongen man altijd met de diepste afkeuring bekeken, maar sinds het gebeurde van den vorigen avond voelde ze zich bijna geneigd, haar opinie over hem te wijzigen.

„Wel, jongmensch,” zei ze met een knikje, „en wat wil je van me?”

„Ik weet haast niet, hoe ik beginnen moet,” zei Stanley. „Ik heb uw hulp nodig, juffrouw Jubbs. Als u me niet helpen wilt, dan weet ik, dat ik heelemáál geen kans meer heb, en dan ga ik naar Australië.”

Juffrouw Jubbs was aangenaam getroffen.

Eigenaardige „vaartuigen” van plooien vervaardigd, onderhouden de verbinding tusschen de beide Tigrisoevers.

„Hoe kan ik je dan helpen, Stanley?" vroeg ze. „Wat kan ik voor je doen, jongen?"

„Alles," antwoordde hij met overtuiging. „Wilt u me met Sally laten trouwen, juffrouw Jubbs? Och, toe, zegt u ja! Ik weet, dat alles in orde komt, als u dat doet, al zegt Sally honderdmaal, dat ze met Paschen met George Farndon gaat trouwen."

„Zoo, zegt ze dat?" zei juffrouw Jubbs grimmig.

„Ja, dat doet ze. En vanmiddag nog kwamen zij en George hier voorbij in George's nieuwe sjees. Ze gingen samen naar de kermis in Eddleston!"

„Genadige hemel!" zei juffrouw Jubbs. „De kermis in Eddleston! Ik dacht, dat die Donderdag pas begon. Ik had kunnen weten, dat ze erheen zouden gaan, als ze 't hem konden leveren!"

moet. 't Is werkelijk een wonder, hoe u de dingen voor elkaar weet te krijgen! U bent 'n wonder van een vrouw!"

„O, schei uit, jou malle jongen!" zei juffrouw Jubbs goed-gehumeurd. „Maar je kunt gerust zijn, wat Sally betreft. Wacht maar eens tot ze vanavond thuiskomt. Ze zal wenschen, dat ze haar mooien George nooit van z'n leven gezien had! Jij kunt dan 't best morgenavond komen!" riep ze over haar schouder.

Stanley meldde zich den volgende avond getrouwelijk aan, en werd door juffrouw Jubbs uitgenoodigd om te blijven souperen. Het maal was bijna afgelopen, toen er een klopp op de buitendeur klonk — het beruchte, arrogante kloppen van enkele avonden geleden.

„Is dat die George soms weer?" zei juffrouw Jubbs. „Ik zou 't toch anders niet denken. Zelfs hij zal toch zoo brutaal niet zijn om hier nog een voet te zetten? Ga eens zien, wie 't is, Jubbs, maar laat ze vooral niet binnen, als 't niet héél belangrijk is!"

Maar nauwelijks had de heer Jubbs de deur open, of hij werd opzij geduwd door den bezoeker, die luidruchtig de huiskamer kwam binnengestapt. Het was George, en tot verbijstering van het heele gezelschap nam hij een stoel en schoof dien aan tafel bij.

„Juffrouw Jubbs," zei hij opgeruimd. „Ik hoop, dat Sally u intusschen tot onze meening zal hebben overgehaald. Ik ben nog

„Niet zoolang jij hier vrij spel hebt, jongeheer Barnett," zei George onbeschaamd.

„Dan valt er niets meer te zeggen," zei Stanley. En hij greep George in zijn kraag en sleurde hem de kamer uit, blijkbaar zonder eenige inspanning. Hij smeet hem buiten de voordeur en grendelde die.

„Laat u 't me maar weten, als hij 't u weer lastig maakt, juffrouw Jubbs," zei hij, terwijl hij zijn plaats aan tafel weer innam.

„Dank je, Stanley," zei Sally's moeder. „Ik weet heusch niet, wat we zonder jou hadden moeten beginnen."

Sally zat intusschen met bewondering naar Stanley te staren.

„Moeder," zei ze tenslotte, terwijl ze op haar bordje keek — „Moeder, ik geloof, dat u tenslotte toch gelijk had. U weet 't altijd het beste. Ik ben bereid, te doen zooals u wenscht, en met Stanley te trouwen."

Juffrouw Jubbs straalde van voldoening.

„We zullen 't dan op Paschen houden, zooals ik je gezegd heb, Stanley," verklaarde ze.

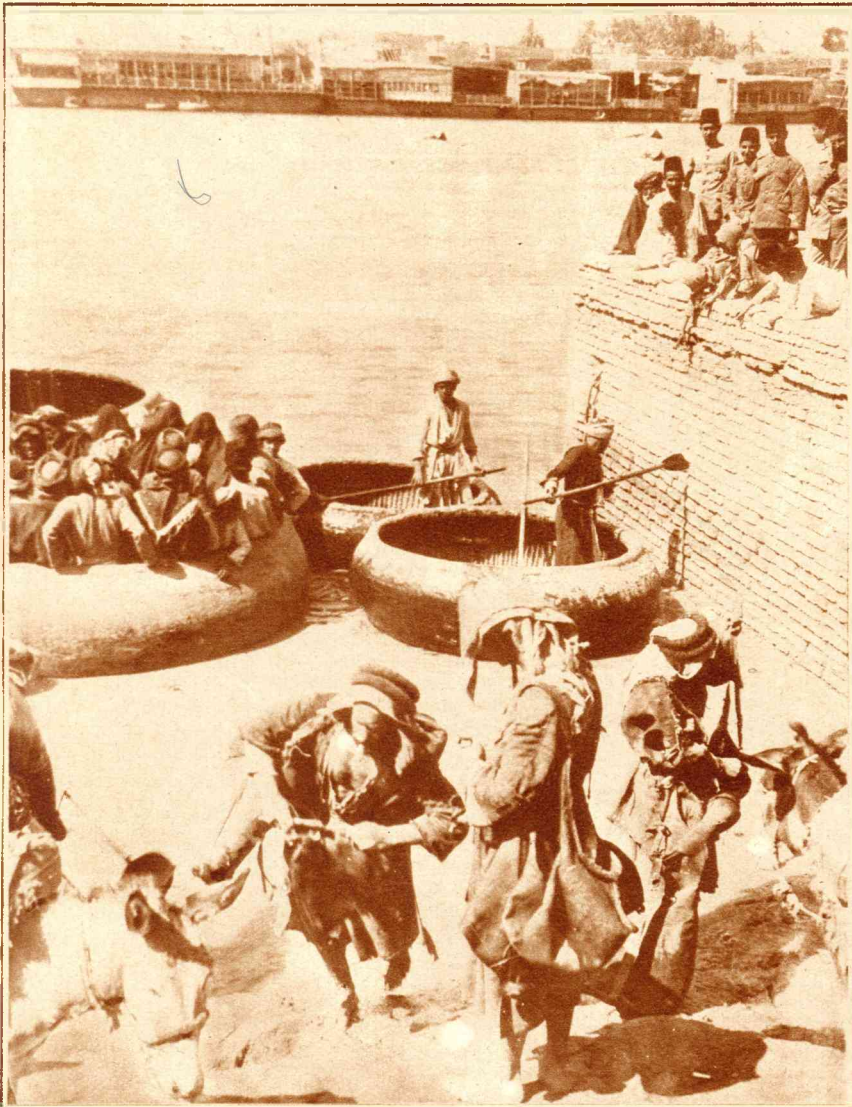
* * *

Stanley was dien avond erg opgewonden, en vóór hij naar huis ging, wandelde hij langs George Farndon's noeve. George stond bij het hek een pijp te rooken. Stanley ging recht op hem af.

„Bij al wat me dierbaar is, George," zei hij, „je bent de onbetaalbaarste kameraad, dien 'n mensch ooit kan wenschen! Je bent prachtig! Er zijn er heusch niet veel, die 't gedaan zouden hebben. Je hebt de oude dame kostelijk bij den neus gehad! Waarachtig, ze zou me nooit 'n blik waardig hebben gekeurd, als jij er niet geweest was! Sally vindt ook, dat je 't hem kranig geleverd hebt! We weten geen van beiden, hoe we je genoeg bedanken moeten!"

„Dat is in orde, Stan, oude jongen," antwoordde zijn vriend. „Ik heb me er zelf wat kostelijk mee geamuseerd, toen ik eenmaal op dreef raakte. Ik ga volgend jaar immers zelf trouwen, dus ik wist precies, hoe jij en Sally er aan toe moesten zijn, toen juffrouw Jubbs zoo onvermurwbaar bleek. Zeldzame vrouw, die juffrouw Jubbs!"

„Zeldzaam!" echode Stanley, terwijl ze elkaar krachtig de hand schudden.

Een merkwaardig tooneeltje aan de kade van Bagdad. In de „kufas", die als ponten dienst doen, worden de bewoners de rivier overgezet. Op den oevergrond een paar waterdragers.

„Ziet u, juffrouw Jubbs, George heeft zijn eigen hoeve, en kan altijd vrijaf nemen om met Sally uit te gaan, terwijl ik hier dag in dag uit vast zit. Ik krijg nooit een kans, en die George is zoo zeker van zichzelf. Hij denkt, dat hij zoo'n gewichtig personage is, en alles kan krijgen wat hij hebben wil, als hij maar even kikt!"

„Nee, in mijn oogen is hij géén gewichtig personage," zei juffrouw Jubbs, haar hoofd achterover gooiend. „Jij bent twaalf kerels, zooals hij is, waard, Stanley, dat zeg ik. Sally is een dom, onnadenkend wicht, en ze weet geen goeien jongen van een windbui te onderscheiden. Maar ik vertel je, dat ik dien George niet in mijn huis zou willen hebben, al had hij vijftig eigen boerderijen. Jij bent de ware man voor Sally, Stanley. Jij zult met haar trouwen, Stanley, zelfs al heb je geen eigen hoeve. Je zult met Paschen met haar trouwen. Ik en mijnheer Jubbs gaan dan stil leven en bij mijn zuster in Oxted wonen. Dat ben ik altijd van plan geweest zoodra Sally zou trouwen. Dan kunnen jelui tweeën ons gedoente krijgen. Je vader zal je zeker wel een beetje willen helpen met de inrichting."

„Dat zal hij zeker, juffrouw Jubbs!" riep de jonge man met stralende oogen. „Hij zal er net over denken als ik, en niet weten, hoe hij u danken

altijd bereid, mijn woord gestand te doen, en een lid van uw familie te worden, zooals u ziet."

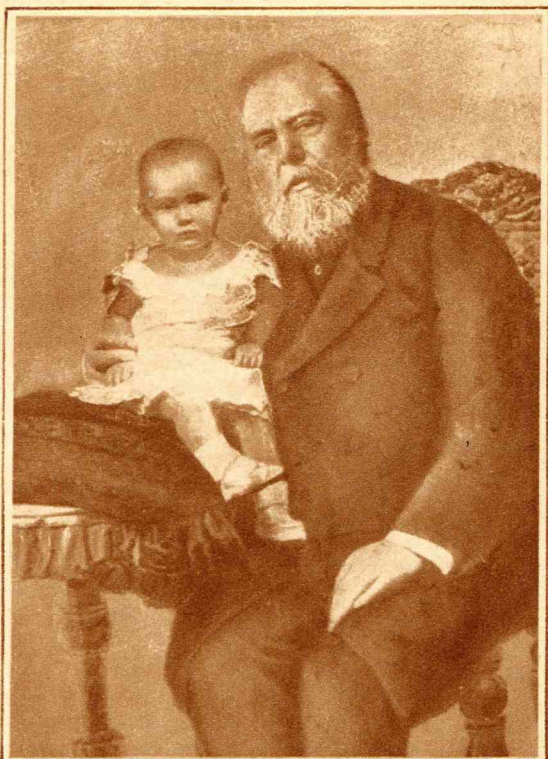
Vol majesteit rees juffrouw Jubbs overeind.

„Stanley," zei ze, „wil je ons allen een dienst bewijzen en dezen onbeschaamden kerel het huis uitzetten? Ik heb nooit van mijn leven zóóiets meegemaakt. Dat dringt andermans huis binnen, gaat aan tafel zitten zonder dat iemand 't hem vraagt — ik ben buiten mezelf!" Ze zonk terug in haar stoel en hapte naar lucht.

„Je aanwezigheid wordt hier niet op prijs gesteld, Farndon," zei Stanley. „Ga asjeblief 't huis uit."

Wolspinnen is er een veel beoefend oek.

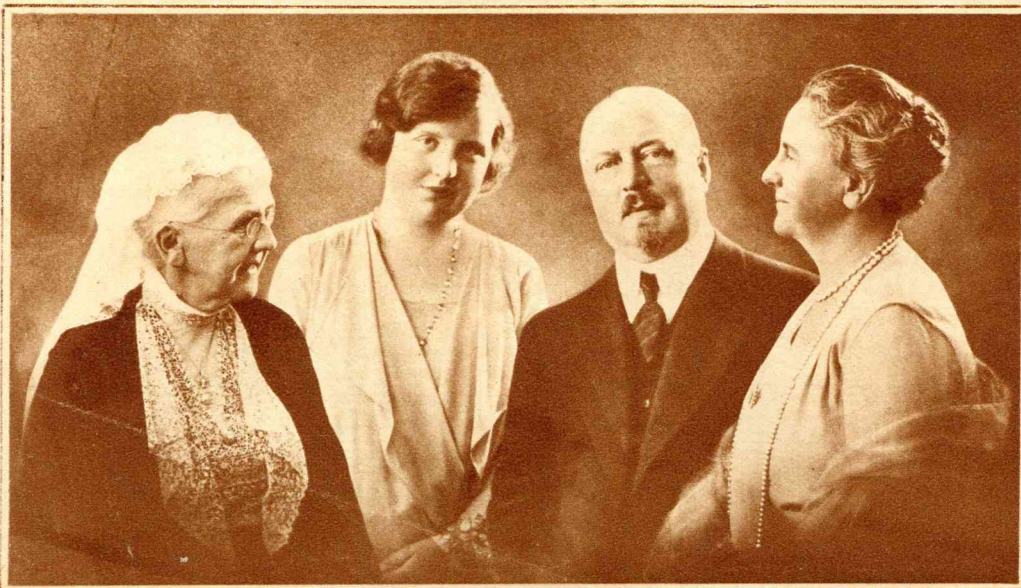
In vader's arm.

De Residentie prijkt in den uitbundigsten feestdos om wijdscher dan ooit den nationalen feestdag te vieren. De vijftigste geboortedag beteekent in het leven van ons Staatshoofd een mijlpaal, dien men merken wil met de hulde, die zulk een nobel vrouwenleven verdient. En bij dezen mijlpaal zien wij op den weg terug om eenige rijke, intieme momenten uit het leven der Landsvrouwe te herdenken, die er hoogtepunten van hebben gevormd.

EEUW

De jonge vorstin.

EEN HALVE

*Levenslente.**De moeder**De bruid.**Vorstelijk gez.n.*

DE KUS

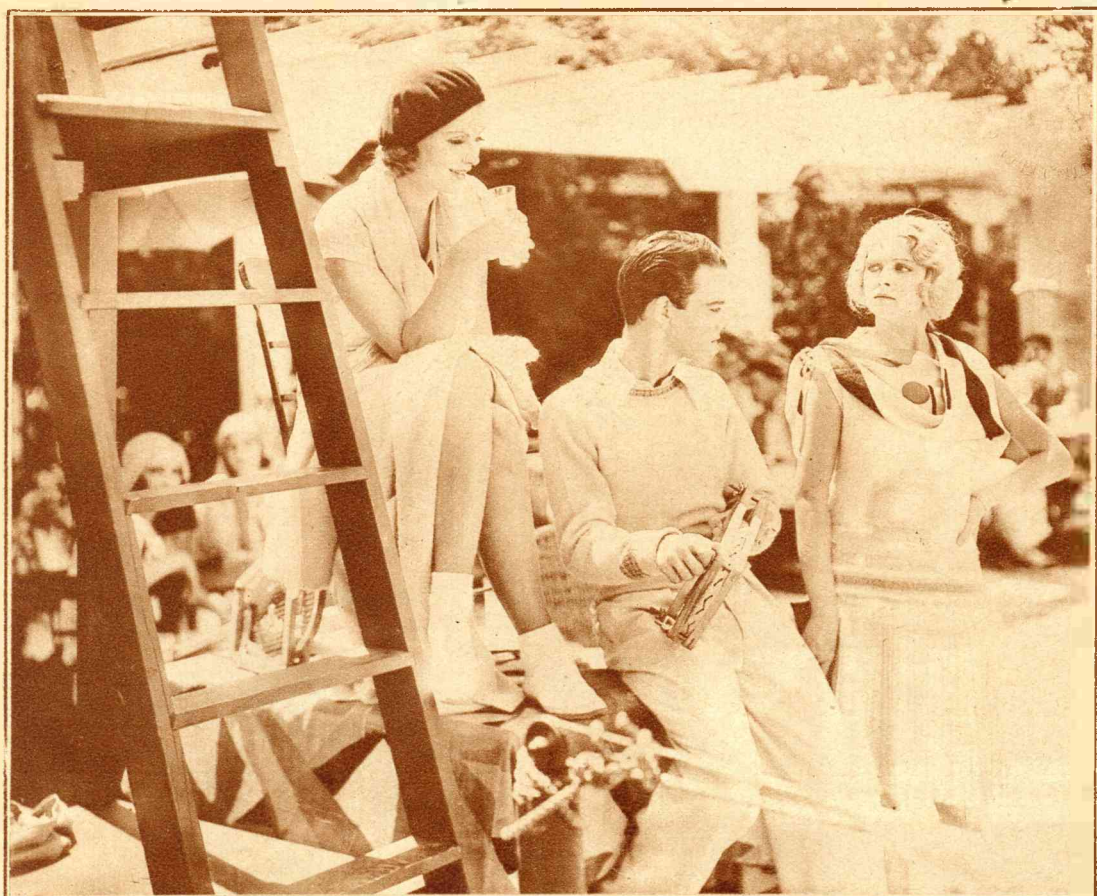

De angst, dat een onschuldige jongeman zal worden gedood, drijft haar er toe te schieten.

Ter verantwoording geroepen voor de rechtbank.

Een knappe scène. Men lette op houding en gelaatsuitdrukking.

Greta Garbo in een nieuwe pose: op de tennisbaan.

Greta Garbo, de geniale Zweedsche actrice, heeft het pad der stomme film verlaten en speelt tegenwoordig alleen nog in geluidsfilms. Een van haar laatste „zwijgende films“, welke binnenkort in Amsterdam zal worden uitgebracht, is getiteld: De kus. Het gegeven biedt aan deze speelster volop gelegenheid haar talent te ontplooiën, daar de aanvaardbaarheid van het geheel staat of valt met het spel van de hoofdpersoon. Greta Garbo nu is een waarborg voor de uitvoering en opvatting van de rol, welke zij vervult. Zij is de vrouw, die, ter voldoening aan een jongensachtige gril van den zoon van een harer bekenden, dezen toestaat haar een kus te geven, wat juist gezien wordt door haar echtgenoot. Dit is de aanleiding van het drama, dat zich gaat voltrekken en dat van het begin tot het einde buitengewoon spannend is. Metro-Goldwyn-Mayer, die, naar men weet, met Greta Garbo gecontracteerd heeft, zal ook thans weder deze film uitbrengen.

VROUWENLEVEN

MODERNE LINGERIE

De hoeveelheid van het moderne ondergoed is heel wat geringer dan die van vroeger, maar het goed heeft daarentegen gewonnen aan belangrijkheid. Vroeger vormden onze *dessous* nauwelijks een onderwerp, waaraan modeschepers hun aandacht gaven; ze bleven door de jaren heen vrijwel hetzelfde en het aantal der verschillende onderdelen was, naast de kwaliteit van de grondstoffen, wel het voornaamste van 't geheel.

Nu echter ook onze *dessous* wel degelijk aan mode onderhevig zijn, zal niemand het meer in 't hoofd halen om een en ander bij dozijnen tegelijk te kopen.

Het moderne ondergoed, vaak van gekleurd batist en heel dikwijls van sterke waschbare zijde, wordt nu niet vaak meer versierd met kant, doch met opengewerkte randen en met borduursels. En het nieuwste ondergoed vertoont veel fijne plooitjes, die na het wasschen telkens weer moeten worden ingestreken en die dus niet zoo heel practisch zijn.

Evenals de moderne jurken, hebben ook de nieuwe combinations een gladde taille tot op de heupen. Daaronder valt dan vaak de culotte opzij in fijne plooitjes. De onderjurken vallen van onderen, evenals de jurken, wijd uit, ofwel ze zijn van onderen geplisseerd.

Zoo'n zijden onderjurk is vaak niet voldoende om onder een doorschijnende jurk te dragen. De Parijsche dames hebben er dit op gevonden: ze dragen onder de onderjurk een glad wit of rose rokje, dat aan een knoopsgatenceintuur bij de taille wordt vastgeknoopt, wanneer dit wenselijk is.

Bij de doorzichtige, mondaine avondtoiletten worden bijpassende onderjurken vervaardigd, waarvan de kleur overeenkomt met die van de japon en welke ook in snit de lijnen volgen van het toilet, dat bestemd is om erover heen te worden gedragen. Er wordt in Parijs van deze onderjurken zeer veel werk gemaakt. Sommige ervan kunnen bij verschillende toiletten worden gedragen, terwijl er ook weer costumes zijn met verschillende bijbehorende onderjurken, bestemd om er telkens weer een ander aspect aan te geven.

Deze, om het bovenlijf glad aansluitende onderjurken, hebben meestal een kanten pas.

P. D.

1. Bruidstoilet van woorkleurige zijde. Het rokdeel is in vorm geknipt en valt in zware plooien tot op den grond. De sluier is bevestigd aan een nauwsluitend kanten kapje.

2. Smaakvol japonnetje van zacht groene kant. Corsage met bolero-effect. Rokje in vorm geknipt. Capeline van fijn zwart stroo, met groene crêpe de chine gevoerd en gegarneerd.

3. Modern bruidsmesjestoilet van rose crêpe georgette. Berthe-kraag en wijde rok, met kant van dezelfde kleur gegarneerd. Zijden lint om de taille. Grootte hoed van zwart velours chiffon en rose crêpe georgette.

SIERLIJKE TOILETJES

VOOR

BRUIDEN EN
BRUIDSMEISJES

MARGEURITE.

GEBRUIK NOOIT GEWONE ZEEP VOOR HET WASSCHEN
VAN BABYKLEERTJES. HOUDT ZE ZACHT EN SOEPEL MET

LUX

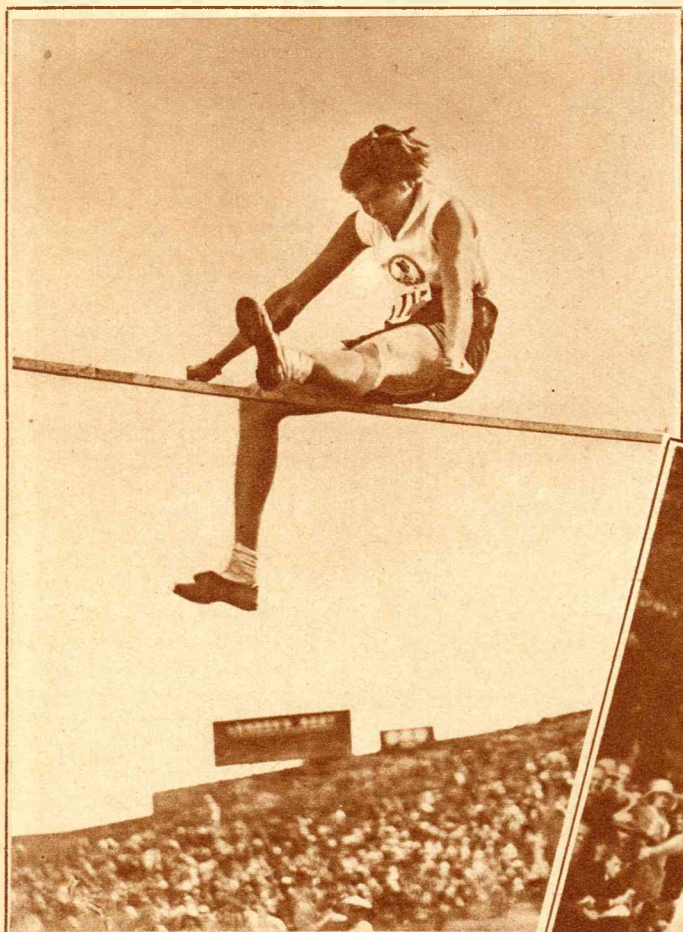
Is 't veilig in water
't is veilig in Lux

LX 100-B

N.V. DE LEVER'S ZEEPMAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

Sport in Beeld

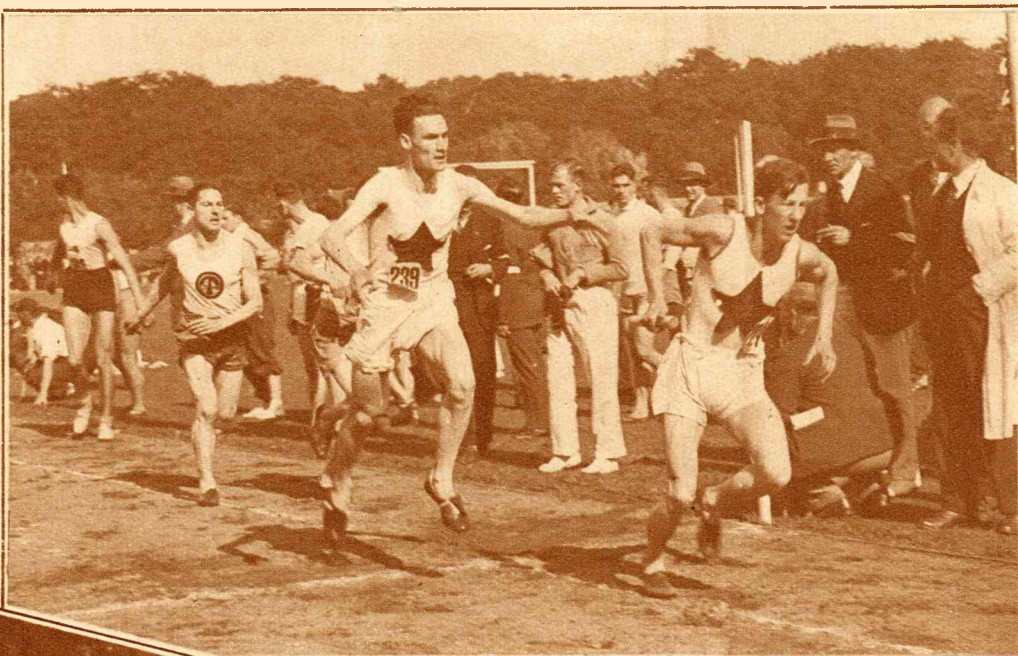

Succes der Hollandsche dames in het buitenland. Na Brussel hebben onze sportvrouwtjes zich ook in Engeland kranig gewerd. Op de A.A. kampioenschappen te Stamford Bridge plaatste mej. Gisolf zich eerste op 't nummer hoogspringen met aanloop, welk moment onze fotograaf kieke.

De record-athletiekwedstrijden van te Werve. Berger wint de 100 M. hardloopen met gering verschil voor zijn clubgenoot v. d. Berge.

Kraats (V. en L.) springt 1.77 M. op de recordwedstrijden van te Werve.

Uit de estafette 4 maal 400 M. op te Werve. V. en L. voor Trekvogels bij één der wisselpunten.

Kiekje na den start van het nummer 5000 M. hardloopen, hetwelk werd gewonnen door den Rotterdammer Baars, dien men op deze foto nog in de achterste gelederen ziet.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Je stelt me voor, de obligaties te nemen, met jou naar het Westen te gaan, te trouwen — en heel ons verder leven van dat geld te leven?" Hij was ongeloovig — en toonde dat duidelijk. „Ja." Zij lachte zenuwachtig. „We konden dat geld gebruiken om een eerlijke zaak op touw te zetten. Het is toch jouw geld, nietwaar? Je hebt 't als 't ware verdiend, dat is toch juist je eigen overtuiging! Je hebt iets gedaan, waartoe zelfs Borden je het recht toekent. Om te zwijgen van je eigen rotsvast geloof in de redelijkheid van je wraak!" Ze keek hem aan, alsof ze op den bodem van zijn ziel wilde lezen, met wanhopige door-dringendheid. „Het eenige, waar het nu maar op aankomt, is — wensch je nu met me te trouwen?"

Een verschrikkelijke twijfel overviel hem. Hij werd heen en weer geslingerd tusschen verbijstering en den wensch, dit probleem eens en voorgoed te bemeesteren. Alles was beter dan die krankzinnig-makende onzekerheid.

„Ik zal het doen, Kathleen. Natuurlijk —"

„Goed."

„Wanneer?"

Ze had haar antwoord klaar; ze was bijna al te bereidwillig. Het stond Bob tegen en stelde hem teleur.

„Je hebt niet veel tijd. Precies twee dagen. Dan zal Borden aan de commissarissen rapporteeren, dat hij de obligaties niet vinden kan. Als je dan nog in de stad bent, zul je gearresteerd worden."

„Weet je dat zeker?"

„Positief."

„Maar als ze me al zóó dicht op de hielen zitten — en als, wat je over Carmody zegt, waar is — zullen ze me dan niet tegenhouden, wanneer ik tracht, weg te komen?"

„Daar heb ik ook aan gedacht. Mijn voorstel is dit: morgenochtend haal je de obligaties weg, waar je ze geborgen hebt. Wikkel ze in gewoon bruin papier, en breng ze mij —"

„Waar?"

„Waar je maar wilt. Ik zal je treffen om met je te lunchen; hier bijvoorbeeld. Intusschen zal ik mijn koffer pakken en ik zal met den trein van vier uur naar Chicago reizen. Jij kunt me daar ontmoeten en we kunnen plannen maken voor onze reis naar het Westen. Misschien kunnen we in Chicago al trouwen en samen verder reizen. Misschien zullen we er ook mee wachten, tot we aan de Westkust zijn." Ze scheen zoo vreemd koud en zakelijk, en sprak als in een droom. „In elk geval zal niemand denken, dat ik de obligaties heb, en als ze je op 't station aanhouden, zullen ze niets op je vinden, dat als aanklacht zou kunnen dienen. Zoodra we de een of andere afgesproken stad bereiken, brengen we de obligaties in veiligheid — precies zooals ze nu zijn — en zetten ze dan bij kleine beetjes tegelijk in contanten om. 't Is doodeenvoudig, vind je ook niet?"

Hij aarzelde. „Zooals je het daar vertelt — ja."

„Het eenige, wat er op aan komt, is, of je er zeker van bent, dat je met me wensch te trouwen." Ze bleef daar maar op on-

verklaarbare wijze op aandringen. „Als dat zoo is, kunnen we niet beter doen dan onmiddellijk doorzetten."

Een enkele onsamenhangende gedachte kwam bij den jongen man op en hamerde door zijn brein.

Kathleen Shannon was Todd Shannon's nicht! Todd was ontegenzegglijk een misdadiger!

Hij had gedacht, dat Kathleen anders was. Maar toch had hij kunnen weten — Hij dreef af met het getij: nooit, sedert dien dag, vier jaar geleden, toen sterker geesten dan de zijne hem hadden voortgeduwd naar 'n veroordeeling en daarna naar de Staatsgevangenis — nooit sedert dien, en nog meer sedert een andere gril van het lot hem zijn vrijheid en goeden naam had teruggegeven, had hij de kans gekregen, zijn eigen weg te kiezen, zijn eigen leven te leven. Borden had hem voorzien van een tehuis en geld — hem beroofd van de noodzakelijkheid, in zijn eigen levensonderhoud te voorzien; Kathleen had hem haar begrippe sympathie en kameraadschap gegeven: Todd Shannon had op den achtergrond gestaan en op zijn manier goeden raad gegeven; en John Carmody had hem als marionet gebruikt!

Anderen hadden voor hem gedacht, dat hij te verbijsterd en versuft was om nog voor zichzelf te kunnen denken. De dag van zijn triomf was gekomen — en had hem leeg en onbevredigd gelaten. Hij moest trouwen met Kathleen — en voelde niet de minste vreugde bij die gedachte. Zij scheen toe te geven, dat hij gelijk had bij wat hij had gedaan — en hij voelde zich diep teleurgesteld.

Hij hield zichzelf wrevelig voor, dat hij dwaas en ondankbaar was. Dit prachtige meisje bood hem haar leven; zij bleek zijn geestverwante, in alles denkend zooals hij — wat wilde hij meer. In elk geval was zij ongewoon sterk en veerkrachtig; het moest een gevoel van veiligheid geven, haar steeds naast zich te weten.

Hij voelde een plotselinge opwelling van waardeering voor haar. Hij leunde over het tafeltje en nam haar hand.

„Morgen, liefste — zullen we van hier vertrekken. En in Chicago zullen we trouwen."

Zij trachtte haar stem in bedwang te houden. „Zul je me hier treffen — aan dit tafeltje — op

lunchtijd? En zul je de obligaties bij je hebben?"

No. 27

„Ja." Zijn stem beefde. „En we zullen trouwen in Chicago, Kathleen. Ik ben zoo gelukkig."

Ze wendde haar gezicht van hem af. Ze wilde niet, dat hij de tranen in haar oogen zou zien. En hij behoefde nog niet te weten, dat zij wist, dat hij loog.

ZEVEN EN DERTIGSTE HOOFDSTUK

Om elf uur 's morgens verliet Bob Terry de bankkluis en liep de straat in. In zijn linkerhand droeg hij een opgevouwen krant, en in die krant zat een pakje, dat twee honderd duizend dollar in verhandelbare obligaties bevatte.

Hij haastte zich voort, met gebogen hoofd en rusteloze oogen. Kathleen was er in geslaagd, hem angst aan te jagen en de effecten, die door het papier in de klamme palm van zijn hand brandden, leken hem een voortdurend gevaar voor herhaling van de vreeselijke kwellingen, die hij gedurende drie eindeloos-lange jaren had verduurd.

Op het oogenblik tobdde hij niet meer over het goede of slechte van zijn daad. Hij had zich daarmee afgemarteld, tot hij niet meer denken kon. Zijn eenige gewaarwording was er nu een van vrees. Veronderstel, dat iemand nu plotseling een hand op zijn schouder legde — en de obligaties in zijn bezit vond? Dan zou Borden's bekentenis al heel weinig helpen. En als, wat Kathleen verteld had, waar was, dan zou Carmody geheel zijn verschrikkelijke macht gebruiken om zijn straf zoo zwaar en langdurig mogelijk te maken. Hij huiverde.

Voor het eerst sedert zijn ontslag uit de gevangenis schatte hij zijn vrijheid op haar volle waarde. In 't begin had hij ze aanvaard als een feit zonder het wonder in zijn vollen omvang te begrijpen. Maar nu hij in gevaar verkeerde, besepte hij voor 't eerst, dat geen prijs te hoog was om voor die vrijheid te betalen. Hij herinnerde zich met griezelige duidelijkheid de kleinste bijzonderheden: het dagelijksch ontbijt, de vreeselijke muren van staal en beton, de gang naar de spinnerij, het eeuwige geratel der machinerieën — de hopeloze eentonige gevangenisdagorde; de gluiperige oogen en gedegenereerde gezichten van zijn metgezellen. Zijn geheele lichaam kromp ineen.

Hij verlangde er naar, die obligaties weg te smijten; zichzelf eens en voor altijd van hun dreiging te ontdoen. Maar, ondanks alles, het waren twee honderdduizend dollar, en zooiets gooit men niet zonder meer in de goot. Hij klemde het pakje steviger vast en telde de langzaam-voorbijgaande minuten.

Een klein kwartier vóór het afgesproken uur was hij in het restaurant. Het was zoo goed als leeg; hier en daar zat een enkele gast, maar de lunch-drukke was nog niet begonnen. Hij koos hetzelfde tafeltje, waar hij en Kathleen daags te voren hadden gezeten, en zat daar nu, schuw ineengedoken, strak voor zich uit starend, de linkerhand krampachtig om het pakje obligaties geklemd.

Tweelingen:

de Duncan Sisters.

Foto M. G. M.

Na een minuut of vijf begonnen zijn blikken rusteloos door het bescheiden zaaltje te zwerven; hij vreesde Carmody te zien, of Peter Borden, of Willie Weaver, den lispelaar. Of Eddie Mulcahy, Carmody's stillen verklikker.

Kathleen Shannon stond naast het tafeltje, vóór hij gemerkt had, dat ze was binnengekomen, en hij wierp haar een verschrikten blik toe. Ze glimlachte geruststellend.

„Heb je de obligaties, Bob?”

Hij schoof ze naar haar toe. „Ze zitten in die krant.” Toen: „In Godsnaam, wees voorzichtig, Kathleen.”

„Ik zal ze niet verliezen.”

„Dat bedoel ik niet. Ik bedoel, dat ik bang ben om die dingen in de buurt te hebben. Je weet niet, wat ik vanmorgen heb uitgestaan.”

„Wroeging?”

„Ik weet 't niet. Heusch, ik weet 't niet; misschien is 't wroeging en misschien ook alleen maar angst. Je hebt me schrik aangejaagd. En ik zou in geen geval willen, dat jij in deze ellendige zaak betrokken werd.”

„Tob daar niet over, Bob.”

Haar stem was opgewekt, haar oogen schitterden onnatuurlijk. „Alles zal héél goed in orde komen. Dat zul je zien.”

„Heb je gepakt?”

„Ja.”

„En we trouwen in Chicago?”

„Weet je heel zeker, dat dat 't is, wat je verlangt, Bob?”

„Maar natuurlijk.”

„Zooals je wilt dan —” Hij merkte op, dat haar wangen letterlijk krijtwit waren.

De kelner verscheen en ze bestelden hun lunch. En omdat ze allebei in een verschrikkelijke spanning verkeerden, babbelden ze met gewilde luchtigheid. Het zaaltje liep geleidelijk vol; er was geschuifel met stoelen, geslof van voetstappen, gerinkel van serviesgoed en eetgerei. Hij zag Kathleen over het tafeltje reiken, het pakje obligaties uit de krant overbrengen in het handtaschje, dat ze bij zich droeg, en daarna de krant weer samenvouwen en goed zichtbaar op tafel leggen. Ze scheen van moed en kracht te stralen, en Bob voelde zich wat rustiger worden. Maar hij was niet gelukkig. Een soort verbijstering hield hem nog steeds bevangen en hij had een voorgevoel als van een naderende tragedie.

Kathleen speelde met haar vork. Plotseling stond ze op en deed een paar stappen. Haar gezicht was lijkwit, maar er was een glimlach om haar lippen en ze strekte haar hand uit. Bob's verbaasde oogen volgden haar.

„Lois!”

Zij glimlachte hem toe; een weemoedig, vermoeid glimlachje, dat zonderling levenloos scheen, en als van verren afstand hoorde hij Kathleen' koele, rustige stem:

„Neemt u dezen stoel, juffrouw Borden. Ga zitten, Bob.”

En toen zaten ze rond het tafeltje — Kathleen Shannon, de nicht van een misdadiger; Lois Borden, de dochter van den man, dien Bob ten onder zocht te brengen — en Terry zelf. Bob's lippen waren opeengeklemd, hij keek van de een naar de ander, een blik van niet-begrijpen in zijn oogen. Hij besepte, dat geen der beide meisjes zich op haar gemak gevoelde. Uiterlijk, ja; maar haar innerlijke onrust viel voor een scherp opmerker niet te verbergen.

Lois Borden hier! Zeker niet toevallig. Bob zette zijn tanden in zijn onderlip en beet door, tot hij een scherpe pijn voelde. Dat scheen te helpen. Hij bleef stil zitten en keek strak naar zijn bord, wachtend tot een van de anderen zou spreken.

Het was Kathleen, die het eerst de stilte verbrak. Hij zag haar het handtaschje open maken en er het

pakje in bruin papier uitnemen, dat twee honderd-duizend dollar aan obligaties bevatte. Heel kalm overhandigde zij dit aan Lois Borden.

„Hier, juffrouw Borden,” zei ze rustig, „zijn de obligaties!”

Lois' oogen gingen wijd open. Ze omklemden het pakje met twee handen en staarde voor zich uit. Bob knipperde met de oogen. Kathleen verbaasde hem niet zóó als Lois. Hij zou gedacht hebben — Maar neen, Lois was ontegenzeggelijk verbijsterd.

„U zult ze allemaal compleet vinden, juffrouw Borden. U wilt ze wel dadelijk aan uw vader geven.”

Lois had moeite om verstaanbaar te spreken.

Harmonica!

Jeanette Mac Donald

Kathleen keerde zich weer tot Lois: „Het was de eenig juiste oplossing voor hem. Hij heeft zijn kans tot wraakneming op uw vader gehad, en hij is er nu overheen. Die veete is vergeten, is 't niet, Bob?”

„Ja.”

„Ik begrijp, dat mijn houding je op 't oogenblik meer verbaast dan ooit. Maar ik meende, dat ik, door zóó te doen, jouw belang het best diende. Door je schijnbaar gelijk te geven en je steeds te herhalen, wat je zelf tegen beter weten in graag wilde gelooven, bereikte ik juist, dat je oogen voor de waarheid geopend werden. Zoodra je je eigen meeningen uit den mond van een ander hoorde, moesten ze je wel valsch in de ooren klinken. Had ik je dadelijk scherp mijn meening gezegd, dan had dat je slechts krampachtiger doen vasthouden aan je geloof in je goed recht. Je verwachtte mij in je hart, omdat ik je gelijk gaf; ik viel je tegen en dat deed je je ongelijk inzien...”

Ziet u, juffrouw Borden, hij voelde zich ongelukkig, omdat hij van nature rechtschapen is. Hij wilde alleen maar niet toegeven. Maar hij is nu tot rust gekomen, en dat zou misschien nooit gebeurd zijn zonder deze ongelukkige geschiedenis. Hij zou altijd zijn blijven meenen, dat alleen die wraak hem geheel kon tevreden stellen, en nu heeft hij door ondervinding begrepen, dat daarin zijn redding niet gelegen is. De fout was begaan; maar ik heb gezorgd, dat hij niet tot 't uiterste dwaalde; ik heb hem belet, verder door te zetten —”

„Ik begrijp het, juffrouw Shannon. Ik begrijp, dat u prachtig gehandeld hebt. Ik ben te geschokt om veel te kunnen zeggen.”

Bob kon geen van beiden in het gezicht zien. Hij zat met neergeslagen oogen, maar zijn hersens werkten koortsachtig.

Hij voelde, dat Kathleen gelijk had. Zij had hem teruggehouden van den rand van den afgrond en hem geluk en veiligheid teruggegeven. Zijn verbittering jegens Peter Borden was voorbij, nu hij enkele uren lang den ouderen man in zijn macht had gevoeld. Hij was gered tegen wil en dank, niet door zijn eigen kracht, maar hij voelde toch, dat hij door deze ondervinding sterker geworden was. Hij voelde met zekerheid, dat zijn toekomst goed en schoon zou zijn, dat hij bevrijd was van de duisternis en verwarring van de laatste jaren en vooral van de maanden, die sedert zijn invrijheidstelling

waren verlopen.

Hij voelde behoefte, dit alles onder woorden te brengen, en wist, dat hij het niet zou kunnen. Het nieuw en heerlijk besef van vrijheid was te machtig om het te kunnen uitspreken. Hij hoorde Kathleen spreken.

„Ik denk, dat daarmee alles gezegd is, juffrouw Borden — voor zoover het de obligaties betreft.”

„Ja. Ik zal niet trachten u te danken —”

„Nee, doe dat niet. Alstublieft niet. Ik wist, dat Bob me dankbaar zou zijn.” Ze aarzelde een oogenblik, toen ging ze zenuwachtig voort. „Ik heb nog iets te zeggen, eer ik wegga. Het is précair — en heel persoonlijk — en ik koos met opzet deze publieke plaats om het te zeggen. Ziet u, we zijn nu tòch allerlei dingen aan 't ophelderen, en we kunnen 't nu beter ineens grondig doen.” Ze aarzelde weer, toen zei ze ferm: „U weet, juffrouw Borden, dat Bob en ik verloofd waren.”

„Waren?” Bob stiet de vraag uit.

„Ja, Bob — waren.”

Hij voelde zich verstarren. „Wat bedoel je, Kathleen?”

Ze gaf hem geen antwoord. In plaats daarvan richtte ze zich tot Lois

(Slot volgt)

SEIZOEN 1930

'S-GRAVENHAGE IN BEELD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD

Redactie en Administratie Stationsweg 95. Telef. 17283 (2 lijnen). Postrekening 43141. Abonnementenprijs: per week 12 1/2 cent; per kwartaal f 1.625, per post f 1.75; Voor Nederl.-Indië f 7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Adm. van dit blad. Onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitk. f 30.- tot f 2000.-)

OPLAGE 50.000 EX.